IIII.
M

ALPHABETUM

GRANDONICO - MALABARICUM

SIVE

SAMSCRUDONICUM.

ROMAE MDCCLXXII.
Typis Sac. Congregationis de Propag. Fide.

Praeſidum Facultate.

Digitized by Google

Digitized by Google

CLEMENTI . XIIII . P . O . M

TVTORI . FIDEI . ET . CVSTODI . RELIGIONIS

CVIVS . VIRTVTE . FELICITATE . IVSTITIA

SOLLICITVDO . OMNIVM . ECCLESIARVM

PROVIDE . ET . SANCTE . SVSTINETVR

ALPHABETVM . GRANDONICVM . MALABARICVM

SEV . SAMSCRVDONICVM

QVOD . AD . LATIVS . LONGIVSQVE . PROFERENDVM

CHRISTI . EVANGELIVM . INTER . INDICAS . GENTES

NVNC . PRIMVM . IN . TYPOGRAPHIA . SACR. CONGR

DE . PROPAGANDA . FIDE

INGENTI. SVMPTV. SCALPTVM. CONFLATVM ET. EXCVSVM. EST

STEPHANVS . BORGIA

A . SECRETIS . SS . CONGREGATIONIS

OB . MERITORVM . CVMVLVM

ET . RARVM . SVMMI . SACERDOTII . EXEMPLAR

INDVLGENTISSIMO . AC . CLEMENTISSIMO . PRINCIPI

ANIMO . LIBENS

OFFERT . COMMENDAT

Digitized by Google

Digitized by Google

L E C T O R I

E R U D I T O

IOHANNES CHRISTOPHORUS AMADUTIUS
Praeſes Typographiae Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide.

I *NOvum prorſus peregrini Idiomatis Alphabetum nunc exhibemus, ut hiſce veluti exoticarum lautitiarum primitiis Chriſtianae Religioni, tum Litterato Orbi litare nos videamur. Alphabetum nempe Grandonico-Malabaricum, ſeu Samſcrudonicum hoc eſt, unum ſcilicet ex tribus, quae in vaſtiſſima Malabarenſi Regione uſurpantur, quae quidem a Promontorio Comorino ad Canarenſe Regnum pertingit, & in qua quatuor Dynaſtae ſummas tenent, ideſt Cocini, Samorini, ſeu Calicuti, Travancori, & Canarai; quemadmodum & quatuor Religiones ibidem coluntur, Ethnica nimirum, Neſtoriana, Iacobitica, & Catholica. Commode tres has Linguas accurate diſtinguit Clemens Peanius Alexandrinus, Carmelita Excalceatus Provinciae Pedemontanae, qui per plures annos Apoſtolicae Miſſioni Verapolenſi, quae ſui Ordinis Alumnis centum, & amplius abheinc annis concredita eſt, operam dedit: quique Romam redux & ſacri muneris rationem reddere, & nobis ad huius Linguae inſtrumenta typographica ſcite paranda dux, & magiſter optimus opportune eſſe potuit, ut proinde eius etiam diligentia,*

ac eruditionis copia, qua rem hanc & in Prologo, & in ceteris Alphabeti partibus pertractavit, nobis eadem vel repetendi, vel uberius etiam tradendi otium nunc fecerit, ac pauca alia dumtaxat nobis praefanda reliquerit. Quare eodem ſedulo Operas dirigente, huius Idiomatis elaborati typi, & characteres conflati nunc primum ſunt in hac Typographiae noſtrae officina regio plane ſumptu, & apparatu; quandoquidem cum LI. radicales litterae cenſeantur, XVI. nempe vocales, & XXXV. conſonantes, ex quibus dein aliae, veluti ſecundariae procedunt, quas compoſitas, ſeu potius litterarum nexus appellaveris, eo ſane proceſſit characterum, ſeu typorum copia, ut MCXXVIII. numerentur, atque ex ea non leve etiam Typographis in perquirendis, ac ſimul etiam nectendis ſingulis harum litterarum formis conſletur negotium.

II. Alia ſane Indicarum Linguarum Alphabeta ex Typographia Orphanotrophei, quod Halae Magdeburgicae ad exemplum huius noſtrae ſupra omnem imitationem Congregationis, Collegii, & Typographiae conditum pro Heterodoxae Religionis incremento, & propagatione iamdiu nos prodiiſſe vidimus; ac inter cetera Telugicae, & Tamulicae Linguae praeſertim nonnulla ſpecimina innotuerunt, cura Beniamini Scultzii, qui Catechiſmum, & alia Ethices Opuſcula hiſce conſcripta linguis vulgavit anno CIƆIƆCCXLVI., quemadmodum & Tamulicae Linguae Grammaticae Inſtitutiones, auctore Bartholomaeo Ziegenbalgio Re-

gis

gis Daniae apud Indos Orientales Miſſionario, antea excuſae fuerant anno CIↃIↃCCXVI. *Harum ſane Linguarum Alphabeta nos etiam parare contendimus, ut per ea ceterorum, quae obtinemus, characterum ampla ſupellex, quae iamdiu perſonato Dorotheo Aſciano, ſeu Matthiae Zimermannio* (1) *invidiam creavit, plenius augeatur. Verumtamen id honoris nobis nunc factum gratulamur, ut ad verae Religionis amplificationem, & ad Romanae Eccleſiae decus, hortante potiſſimum hac beatitudine temporum, quae nobis CLEMENTIS XIV. P. O. M. providentia, qua regimur, obtigiſſe gaudemus, huius Linguae formas, ac Orthodoxae Fidei placita, & rudimenta hiſce conſignata typis, quae propediem in lucem emittentur, primi omnino protuliſſe gloriaremur. Innotuerant ſane aliqua ex parte Litterato Orbi huiuſmodi Grandonico-Malabarici, ſeu Samſcrudonici characteres, quibus ſcilicet Herbarum nomina deſignata videri poſſunt in Horto Indico Malabarico, quod opus per Henricum Van Rheedeium Malabarici Regni Gubernatorem, & Ioh. Caſearium Eccleſiaſten in Coccino cum notis, & commentariis Arnoldi Syenii, & Ioh. Commelinii editum eſt Amſtelodami* IX. *Voluminibus inſtructum an-*

 no

(1) *Montes Pietatis Romanenſes*; in Tractatu ſane calumnioſo: *de Nervis rerum gerendarum Romanae Eccleſiae*; *Lipſiae* 1670. §. CL. *pag.* 522., *& ſeqq.*

no CIƆIƆCLXXVIII. (1), *& in quo nempe Regni Malabarici Plantae rariores Latinis, Malabaricis, Arabicis, & Brammhanicis charactcribus, nominibuſque expreſſae, & una cum floribus, fructibus, & ſeminibus delineatae exhibentur. Verum nec ſinguli charactcres, nec qui ibidem habentur, typographicis formis expreſſi conſpiciuntur, ſed aere inciſi in Tabulis proſtant, quemadmodum & iiſdem charactcribus in lignea Tabula expreſſis habetur teſtimonium Emmanuelis Carnerii Interpretis Societatis Indico-Belgicae, ut & vulgares Malabarico-Tamulici inſculpti deprehenduntur in Tabula pariter lignea, quam ſcilicet in Prologo* (2) *dedit Peanius noſter. Ceterum Carolus Mortonius Medicus, & Societatis Regiae Londinenſis a Secretis in Eduardi Bernardii Oxonienſis* Orbis Eruditi Litteratura (3), *ſeu in Tabula* XXVII. *Alphabetorum, quam a ſe reſtauratam, & ſupplementis quibuſdam auctam charta maxima rurſus edidit anno* CIƆIƆCCLIX., *commode col.* VII. *aliquot Litteras, quae Malabaricae inſcribuntur, exhibuit, ſed quae Tamulicae potius ſunt, ut intuenti patebit. Deſideratur quapropter Alphabetum hoc ipſum in ampla illa Alphabetorum Collectione, quam, adſcitis quinetiam Orationibus Dominicalibus ducentis litterarum, & idio-*

(1) *Typis Ioh. Van Samerenz in fol.*
(2) §. XII. *pag.* 12.
(3) *Edit. ann.* 1689.

& idiomatum generibus expreſſis, edidit *Lipſiae anno* CIϽIϽCCXLVIII. *typis Gott. Frid. Rumſſii* (1), *Ioh. Frid. Fritzius*, *cui ſuccenturiatus acceſſit Beniaminus Scultzius*, *quem ſupra laudavimus*; *Quandoquidem Tamulicae litterae ſunt*, *quae ibidem pro Malabaricis proponuntur*. *Deeſt poſtremo etiam in Magno Lexico Encyclopedico*, *ubi idiomatum omnium Alphabeta recenſentur*, *quamquam tamen Grandonicum Alphabetum Brammhanibus ſacrum exhibeatur*, *ac interim aliqua ibidem etiam de Samſcrudonico leviter attingantur*.

III. Quare par fuit, *ut de hac Lingua nova*, *& incognita prorſus nunc paullo fuſius tractaretur*, *quod ſane in Prologo accurate peractum a Peanio noſtro deprehendes*, *ubi etiam nonnulla proferuntur*, *quae ad Grammaticam*, *cuius edendae ſtat conſilium*, *pertinere potius videantur*. *Succedunt Prologo XI. Capita*, *quorum primum eſt de vocalibus litteris*; *II. de conſonis ſimplicibus*; *III. de conſonis compoſitis*; *IV. de litteris binis*, *ac ternis compoſitis*; *V. de aliis conſonis duplicibus*; *VI. de litteris finalibus*; *VII. de variis litterarum nexibus*; *VIII. de recta pronunciandi ratione*; *IX. de litteris deficientibus*; *X. eſt de notis numericis*, *quas in VIII. Tabulas redegit*;

---

(1) Orientaliſch-und Occidentaliſcher Sprachmeiſter / &c.

degit ; ac xi. *tandem ſuccedit , quod Chriſtianam Catecheſim pro Tironum exercitatione comprehendit . Adnotat quinetiam Peanius noſter ad calcem , inter Malabaricas voces aliquas adeſſe , quae cum Syriacis , vel Chaldaicis affinitatem habeant , ut ſane habere etiam animadvertit Maturinus Veyſſierreins La-Crozius in eius Epiſtola ad Ioh. Chamberlaynium* (1) , *qui putat una cum Religione Chriſtiana Syrorum litteras penetraſſe in remotiſſimas Orientis partes , in Taprobanam nempe Inſulam , ſeu Sieledivam , quam nunc* Ceylan *dicunt , in Dioſcoridem , ſive Zocotoram , in Malleicam , & Callianam , quae Regiones nunc* Malabar , & Calecut *audiunt , & in quibus etiamnum non pauci ex iis populis Chriſtiani ſuperſunt , qui Syrorum elementis , & idiomate in Liturgiis utuntur . Teſtis hac de re eſſe etiam poteſt MS. Codex , in quo habetur* Ordo baptizandi iuxta ritum Chaldaeorum Syriace , *qui deſcriptus innuitur iuſſu Iulii Antonii Sanctorii per Gaſparem de Malavar Indum , ſervum olim , deinde Diaconum , & familiarem Rever. D. Haman Ignatii olim Patriarchae Iacobit. , unum ex Praeceptoribus Linguae Chaldaicae , & Arabicae in Collegio Neophytorum Romae , menſe Iulio anno* CIƆIƆLXXX. , *qui Codex fuit Salomonis Nigri Damaſci Syriae , Schiſmatici hominis , qui , emen-*

(1) *Theſaur. Epiſtolic. La-Crozian. Lipſiae* 1742. *Tom.* III. *Epiſt.* 42. *pag.* 83. , *& ſeq.*

ementita Romana fide, Cathedram Linguae Syriacae in Archigymnaſio Romanae Sapientiae, & Arabicae in Collegio Urbano de Propaganda Fide ſpatio annorum IV. obtinuit, ut ex vita, quam de ſe ipſo conſcripſit (1), *manifeſte patet, quique dein in Angliam rediit, ac denuo etiam Halam Magdeburgicam petiit, ubi Heterodoxorum operibus ad Religionem ſpectantibus inſerviebat, ut & eiuſdem Orphanotropheo Libros ſuos plures donaverit, qui recenſentur in Catalogo Codicum Mſs. laudati Orphanotrophei, quem habes in Epiſtola Theophili Sigefridi Bayerii ad La-Crozium* (2). *Certe Saeculo VI. litteras Syriacas in Malabarenſibus Regionibus una cum Chriſtiana Religione cultas fuiſſe ſuadent praeſertim, quae Coſmas Aegyptius Monachus, Indopleuſtes dictus, anno circiter IↃXXXV., imperante Iuſtiniano, ſcriptis mandavit* (3): Ἐν τῇ Ταπροβάνῃ νήσῳ ἐν τῇ ἐσωτέρᾳ Ἰνδίᾳ, ἔνθα τὸ Ἰνδικὸν πέλαγός ἐστι,

---

(1) *Memoria Nigriniana, hoc eſt Salomonis Negri Damaſceni vita, olim ab ipſomet conſcripta, nunc autem acceſſionibus quibuſdam illuſtrata &c. Edidit Gottlieb Anaſtaſius Freylinghauſen. Halae Salicae impenſis Orphanotrophei* 1764. *pag.* 3., & 4.

(2) *Cit. Theſaur. Tom. I. Epiſt.* 3. *pag.* 19.

(3) *Opinio. de Mundo Lib.* III. *pag.* 178., & 179. *Tom.* II. *Collectionis Novae Patrum, & Scriptor. Graecor. per Bernard. de Montfaucon Pariſiis* 1706.

ἐστι, καὶ Ἐκκλησία Χριστιανῶν ἐστὶν ἐκεῖ καὶ κληρικοὶ, καὶ πιστοὶ, οὐκ οἶδα δὲ εἰ καὶ περαιτέρω· ὁμοίως, καὶ εἰς τὴν λεγομένην Μαλὲ, ἔνθα τὸ πέπερι γίνεται· καὶ ἐν τῇ Καλλιάνᾳ δὲ τῇ καλουμένῃ, καὶ Ἐπίσκοπός ἐστιν ἀπὸ Περσίδος χειροτονούμενος. ὁμοίως καὶ ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Διοσκορίδους κατὰ τὸ αὐτὸ Ἰνδικὸν πέλαγος, ἔνθα καὶ οἱ παροικοῦντες Ἑλληνιστὶ λαλοῦσι, πάροικοι τῶν Πτολεμαίων τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα ὑπαρχόντων, καὶ κληρικοί εἰσιν ἐκ Περσίδος χειροτονούμενοι καὶ πεμπόμενοι ἐν τοῖς αὐτόθι, καὶ Χριστιανῶν πλῆθος.

In Taprobana Inſula ad interiorem Indiam, ubi Indicum pelagus exſtat, Eccleſia Chriſtianorum habetur, ubi Clerici, & fideles reperiuntur: an ulterius etiam, ignoro. Similiter in Male, ut vocant (*unde Malebarr*), ubi gignitur piper. In Calliana vero (ſic nuncupant) Epiſcopus eſt, in Perſide ordinari ſolitus. Similiterque in Inſula, quae Dioſcoridis vocatur, in eodem Mari Indico ſita, cuius incolae Graece loquuntur, ſuntque coloni a Ptolemaeis Alexandri Macedonis ſucceſſoribus iſtuc deportati, Clerici reperiuntur, ex Perſide, ubi ordinantur, eodem tranſmiſſi: ibi etiam Chri-

ſtia-

ſtianorum multitudo verſatur. *Conſule hac de re, quae erudite Montſauconius diſſerit in Praefatione* (1) *ad ipſam Coſmae Chriſtianam Topographiam. Addit praeterea La-Crozius ſupra laudatus* (2) *Chriſtianos Malabarenſes iis uti litteris, quae Chaldaicis, ſeu Syriacis antiquis characteribus, qui Eſtranghelo vulgo dicuntur, reſpondent, ut ex quibuſdam ſchedis inde allatis, quae in Bibliotheca Regia Berolinenſi ſervantur, ſe deprehendiſſe affirmat, & ut etiam patet ex Miſſali Ms. iiſdem Chaldaicis litteris conſcripto, quod paucis ab heinc annis Florentius Polonus Epiſcopus Areopolitanus, & Vicarius Apoſtolicus in Serra Malabarum Romam miſit ad Sacram Congreg. de Prop. Fide, ut eius typis excuderetur.*

IV. *Malabares vero ſcripta ſua metrica potius, quam ſoluta oratione condere gaudent, ac multi inter eos idcirco omni tempore exſtiterunt Poetae, qui hiſtorias, & res ad Religionem pertinentes verſibus conſignarunt, & quidem vario modo. Tria enim metri genera potiſſimum in eorum Poeſi, quam* കവി Cavì *nominant, uſuveniunt, unum, quod* XIV. *pedibus conſtat, ac* പറുവം Paruvam *dicitur; alterum vero, quod*

---

(1) *Cap.* III. §. VI. *pag.* X.
(2) *Cit. Tom.* III. *Epiſt.* 42. *pag.* 82.

quod primum verſum ex xviii. pedibus, ſecundum ex xii. habet, & കണ്ണം Kánnam *vocatur; ac tertium tandem, cuius ſinguli verſus ab Alphabeti litteris inchoantur, &* സങ്കീർത്തനം Sanghirttenam *appellatur. Bartholomaeus Ziegenbalgius teſtatur in eius Epiſtola ad La-Crozium* (1) *ſe iam concinaſſe* Delineationem Ethniciſmi Malabarici, *quod Opus nondum editum Halae inter Mſs. invenitur, & in eius Parte ii. totum de Philoſophia Caput de Poeſi agere affirmat. Nos heic haud inopportunum, neque iniucundum futurum cenſemus, ſi fragmentum Poematis de Deipara heic nunc attulerimus, quod nobis Peanius noſter communicavit, quodque metro, quod* പറുവം Paruvam *dicitur, & quo praeſertim fabuloſae eorum Numinum hiſtoriae, bella, & cetera ipſorum geſta conſcripta habentur, conceptum eſt. Ex eo facile etiam quiſque deprehendet, qua ſoni dulcedine carmina hoc idiomate, & hoc metri genere elaborata donentur, quae ineſt nimirum tribus prioribus ſyllabis ob harmoniae leges, quae in his potiſſimum perficiuntur. En illud:*

(1) *Cit. Theſaur. Epiſt. La-Croz. Tom. I. Epiſt.* 319. *pag.* 381., *& ſeqq.*

ന്ധാദമികലഭക്കിന്ദ്രൂം കന്സ്സിൽ
വൃണ്ണ ദൈവം
ന്ധാദമി കഉണം പ്രകിന്റ്സഹിച്ചുവ
ന്ദിത്തിട്ടം
ണ കിന്ദരൿ ദൈവദാന്ം വമ്ടിക്കം
ക്ഷണം കൊദ്ദം
ണകിദ്രൽനായകയക്ക് വൾഗ്ഗം ബ
ഹുവിധം
കന്സ്ത്രകിഞ്ഞം ണഹം കദരഹിന്ദൃം
ധരന്ദ്രീം
കന്ശ്രൂ ദരബപ്രകി ദൈവടികി
ഞ്ഞം പിന്ന
സ്വവർണ്ണം കന്നിൽ കണി ശൈദടിക്കാ
കന്ദ പൈദലെ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Suámiden bbhàkdi nitiam maneſſil púndu
Dévam
Suámida gunam predì ſnéhicciu vannicci-
dum
Adinal Déva dánam varddhikkum kcianam
tórrum
Adinàl nájaga ddharmmà varggam behu
biddham
Manà ſciuddhíum ahangàra hìnavum ddhár-
ſztiam
Manà ſciubbhà anuruttívm Déva bbhìdium
pinnè
Suvarnam tannil manì ſciòbbhikkum enna
póle
Suvarnà kaniágheil ddharmabbhà ſciòbbhi-
cciéttam
Màttullà pónna lóha ſceſzattil enna póle
Ma-

Mattullà ddharmmà anugà ganattil pragáſcicciu (1).

v. *Malabares quinctiam ſcripta ſua tradere conſueverunt foliis oblongis,* ഓല Ola *dictis ex Palma Indica, quae* പന Panà *vocatur, eaque exarant ope cuiuſdam ſtili ferrei, vel chalibei, qui* എഴുത്താണി Ezuttáni, *vel* നാരായം Nárájam *apud ipſos audit. Huiuſmodi graphium exſtat etiam inter peregrina Cimelia Bibliothecae huius noſtrae Congregationis ex dono Cl. Praeſulis Stephani Borgiae eiuſdem Congr. a Secretis. Nec caret Bibljotheca ipſa aliquot Voluminibus ex huiuſmodi foliis compactis, quos* ഗ്രന്ഥം Grantham *Malabares dicunt, & quorum ſex in ea adſervantur. In horum uno Chriſtiana Catecheſis, & alia ad Religionem pertinentia* b *tum*

(1) Ideſt: *Beata Virgo Maria Deum ſemper habens in mente, & propter ipſius bonitatem Dominum amabat, atque ipſi inſerviebat, ac adeo Dei gratia omni momento in Virgine augebatur, ac multiplici virtutum genere Domina replebatur: in ipſa elucebant puritas, humilitas, prudentia, caſtitas, virginitas, religio, ac pietas in Deum. Verum ſicuti univerſis metallis aurum puriſſimum ſupereminet, ac prae auro refulget lapis pretioſus, ſic inter omnia virtutum genera pretioſae Virginis magis enituit clementia, ac miſericordia.*

tum ſoluta oratione, tum carmine exarata continentur; in altero Tractatus habetur ad Medicam artem ſpectans; in tertio proſtant ſuperſtitioſae nonullae Orationes, quas മന്ത്രം Mandram *Malabares vocant; in quarto paucula de rebus ſuperſtitioſis occurrunt, ſicut & ſortilegia, ac incantationes traduntur in quinto; ac demum in ſexto Catechiſmus Chriſtianus Miſſionis Malabaricae deprehenditur: ut nunc omittam* LVI. *alia folia huiuſmodi ex dono laudati Cl. Praeſulis in eamdem Bibliothecam inlata, quae ſermones aliquot morales, atque in Chriſti paſſionem conſiderationes exhibent. Adeſt quinetiam fragmentum Poematis ab Anonymo in laudem Divi Alexii concinnatum, quod pariter hiſce foliis ex Indica Palma excipitur. Ceterum Europei praeſertim, qui in illis Regionibus degunt, charta communi utuntur, cui eorum ſcripta commendant, & ex qua dein Libros compingunt. Tale eſt Dictionarium Grandonico-Malabarico-Luſitanum in 4. inchoatum a Ioh. Erneſto Hanklendenio S. I., &, eo vita functo, perfectum ab Antonio Pimentelio Luſitano Archiepiſcopo Cranganorenſi. Aliud etiam Dictionarium Latino-Malabaricum in fol. nunc habet Bibliotheca ipſa ex dono Cl. Borgiae, cui eiuſdem Auctor Peanius noſter conceſſerat. Tertium etiam ibidem adſervatur Lexicon Malabarico-Luſitanum, cui Grammaticae Inſtitutiones adnectuntur, ex dono Peanii noſtri. Exſtat ibidem pariter Grammatica Luſitano-Mala-*

ba-

barica Sinica charta conſcripta, cui parvum Lexicon ſuccedit, & altera Latino-Malabarica in 8., auctoribus anonymis. Adeſt pariter Catechiſmus Miſſionis Malabaricae in 8. elaboratus, atque conſcriptus ab Angelo Franciſco a Sancta Thereſa Vigliottio Carmelita Excalceato Provinciae Pedemontanae, Epiſcopo Metelopolitano, ac in Serra Malabarum Vicario Apoſtolico. Tum Miſcellaneorum parvum volumen in 4. habetur, in quo Catechiſmus parvus pro pueris, Sermo de Paſſione Domini, Carmen de iudicio univerſali, aliud de Deipara, & Alphabetum denique Malabarico-Tamulicum comprehenditur. Inſuper ex dono Cl. Borgiae Bibliotheca nunc habet Synodum Diamperitanam in 8. vetuſtiſſimae Indorum Orientalis Eccleſiae ab Alexio De Meneʒeſio Eremita Auguſtiniano, Archiep. Metropolita Goenſi, & Indiarum Orientalium Primate celebratam ex auctoritate Clementis VIII. Pont. Maximi anno CIƆIƆXCIX., de qua infra dicemus; cui adnectitur methodus orandi per Laudoſias, ſeu armillas precarias, quae roſaria, & coronae vulgo audiunt, tum brevis Catechiſmus, ac Vita Beati Andreae Apoſtoli. Accedit praeterea Commonitorium Paſtorale, ſeu Conciliare, ac potius Diamperitanae Synodi explanatio, quam anno CIƆIƆCVI. concinnavit Franciſcus Roʒius Catalaunus S. I., qui Meneʒeſii laborum, & vigiliarum conſors, ac Syriacae Linguae interpres in celebratione laudatae Synodi exſtitit, quique primum Epiſcopus Angamallenſis, ac deinde Cranganorenſis Archiepiſco-

piſcopus deſignatus eſt. Nec omittendus venit Tractatus de VII. Eccleſiae Sacramentis in fol. exaratus manu Colanceri Matthai Cattenari, Sacerdotis Syri, qui auctorem habet Ioh. Bapt. Multedium Genuenſem Carmelitam Excalceatum, Epiſcopum Limirenſem, ac in Serra Malabarum Vicarium Apoſtolicum, quique ex laudati Peanii dono ceſſit Bibliothecae huiuſce Congregationis, in qua nimirum Codices omnes, quos hactenus recenſuimus, adſervantur. Alii etiam huiuſmodi Mſs. Codices habentur in Bibliotheca Seminarii Miſſionum Apoſtolicarum apud Carmelitas Excalceatos ad Divi Pancratii extra Portam Aureliam: in qua ſcilicet exſtat Grammatica Latino-Malabarica, atque Lexicon Luſitano-Malabarico-Latinum, auctore Stephano a S. Maria Carmelita Excalceato Veneto, ac in Indiis Orientalibus Miſſionario Apoſtolico; tum etiam Viridarium Orientale, in quo genuinae Herbarum, & Plantarum figurae graphice deſcribuntur, ac earum natura, vires, ac proprietates accurate explicantur, auctore Matthaeo a S. Ioſepho Carmelita Excalceato Neapolitano, in Arabia, Perſide, ac demum in Indiis Orientalibus Miſſionario Apoſtolico, qui etiam multam operam impendit in Horto Indico Malabarico, quem ſupra innuimus, ut Caſearius Belga Eccleſiaſtes in Civitate Cocinenſi fatetur (1), & ut etiam Henricus Van Rheedeius rurſus ingerit (2). Quapropter Codices hos

---

(1) *In Praefat. Tom. I.* (2) *In Praefat. Tom. II.*

Digitized by Google

hos omnes nunc innuiſſe iuvabit, tum ut Sacrae Congregationis uſibus, & opportunitatibus, ſi quando contigerit, patere facile poſſint, tum ut Appendicis loco eſſe etiam queant, ſi quando publicae luci affulgeat Bibliotheca Malabarica, *quam ab anno* CIↃIↃCCVIII. *concinnaverat Bartholomaeus Ziegenbalgius, ut ex eius Epiſtola ad La-Crozium data cognovimus* (1), *quamque dein La-Crozius* (2) *ipſe Latine vertendam, atque etiam edendam Paullo Erneſto Iablonskio per litteras exhibuerat; quamquam nos facile deprehenderimus ſaepe in hoc lapſos Ziegenbalgium, & La-Crozium, ut litteras, & cetera Tamulica nobis pro Malabaricis obtruderint.*

VI. Nunc id reliquum eſſet, ut de Malabaricae gentis religione, moribus, regione, ceteriſque aliqua praefaremur, ut quo loci Alphabetum hoc noſtrum in uſu ſit, clarius innoteſceret. Sed qui pro dignitate id faciat, qui tam anguſtis continetur limitibus? Quare ſaltem id curſim, & leviter, ut nobis nunc licet, perficiemus. Malabaribus quidem primarium Numen eſt പരബ്രഹ്മം Parabrahmam, *cui ſubſequuntur tercenta triginta duo decies centena millia Semideorum, quos* ദേവകൾ Dévaghel

(1) *Cit. Theſaur. Epiſtolic. La-Crozian. Tom. I. Epiſt.* 319. *pag.* 381., & *ſeqq.*

(2) *Ibid. Tom. III. Epiſt.* 90. *pag.* 170.

ghel *dicunt; quibuſque pro Rege, & Principe adeſt Numen alterum, quod* ഇന്ദ്രൻ Indren, *ſeu* ദേവീന്ദ്രൻ Devindren *appellant. Communis eſt praeterea univerſis ferme Indorum Populis, ut docet Vir Cl. Auguſtinus Antonius Georgius Eremitarum Auguſtinenſium decus, & ornamentum in ſuo* Alphabeto Tibetano (1), *Trinitas quaedam Deorum* ത്രിമൂർത്തികൾ Trimúrttighel *a Malabaribus nuncupata, quae quidem ſit illis veluti Religionis fundamentum praecipuum. Brammhanis enim erat femina quaedam* परासाक्ति Paraſakti, *quae* പരാശക്തി Paraſciakti *audit & apud Malabares, ideſt prima quaedam potentia excellentiſſima, & ſublimiſſima, ex qua tres filii prodierunt, quorum primus* ब्रम्हा Bramha *apud Indoſtanos,* ബ്രന്മാവ Branmáva, *vel* ബ്രഹ്മാവ Brahmáva *apud Malabares dicitur, ſecundus* वीस्नू Viſcnù *a primis*

(1) *Part. I. §. LI. pag. 97., tum §. LII. pag. 99.*

Digitized by Google

വിഷ്ണു Viſznu, ഹരി Harì, *vel* നാരായണൻ Nárájanen *ab alteris ſalutatur, ac tertius tandem, quem illi* इस्वरन Iſuoren, *ſeu* इस्वर Iſuor *appellant, hi vero* രുദ്രൻ Rudren, ശിവൻ Sciven, മഹേശ്വരൻ Mahéſuaren, *ſeu* പരമേശ്വരൻ Paraméſuaren *etiam nominant. Varia dein his poteſtas a Matre tradita, & variae horum proprietates praedicantur, inter quas praecipuae ſunt* സൃഷ്ടി ſruſtì, സ്ഥിതി ſthìdì, സംഹാരം ſamugáram, *nempe* creare, gubernare, & deſtruere, *quaeque a Georgio noſtro ibidem, ab Auctore Diſſertationis* De Diis Indorum Orientalium, *a Buchetio in Epiſtola ad Huetium, a La-Crozio in Libro* De Chriſt. Ind., *ac tandem a Ioh. Franciſco Pivatio in novo eius Dictionario* (1) *ample exponuntur. Inſuper Pivatius ope decem aenea-*

(1) *Nuovo Dizionario ſcientifico, e curioſo ſacro-profano. In Venezia* 1749. *per Benedetto Milocco pag.* 117. *ad pag.* 160.

aenearum Tabularum exhibet tantumdem metamorphoſes Idoli വിഷ്ണു Viſznù, *quae etiam cerni poſſunt mire expreſſae a Conſtantino Aſculano Capuccinorum Alumno in Nepalenſi illo Codice ex charta radicis arboreae, qui exſtat in Bibliotheca Collegii Urbani, & cuius nos meminimus in Praefatione ad Alphabetum Brammhanicum* (1)*; quemadmodum haec ipſa luculenter explanavit, ac confixit Ioh. Taddaeus a S. Birgitta Carmelita Excalceatus in eius Ms. Codice, qui in Archivo Fratrum Ordinis ſui ad Divae Mariae de Scala adſervatur. Ziegenbalgius quinetiam in ſuis ad La-Crozium litteris, quas ſupra citavimus, provocat ad* Delineationem Ethniciſmi Malabarici, *& ad* Genealogiam Deorum Malabaricorum, *quam ſe concinnaſſe affirmat; ſed Opera haec adhuc inedita ſunt, ut ipſe teſtatur* (2)*, & ut nos etiam adhuc ſuſpicamur. Verum Chriſtiana Religio non nova, nec peregrina prorſus eſt illis in Regionibus, quin potius iamdiu floret; Teſtis enim eſt Coſmas Indopleuſtes, ut ex eius loco ſuperius adducto pateſcit, Saeculo VI. a Chriſto nato, ibidem veri Dei cultum obtinuiſſe. Tum celebres ſunt Chriſtiani illi, qui Sancti Thomae dicuntur, quique ſe eius diſcipulos gloriantur, licet id dubia, & incerta ſaltem traditione nitatur. Ceterum La-*

Cro-

(1) *§. VI. pag. XVIII.*
(2) *Tom. I. n. 319. pag. 381., & ſeqq.*

Crozius (1) *ad Bayerium ſcribens in ea eſt opinione, ut cenſeat, horum Chriſtianorum originem in fine Saeculi* III. *eſſe ſtatuendam. Aſt vero, cui Thomae, an Chriſti Apoſtolo, qui in India fuerit, Maliapure degerit, ibique Chriſti Religionem ſtabiliverit, an Thomae Manetis diſcipulo, qui in Indiam veniſſe dicitur miſſus a Manete ipſo circa ann.* CCLXXVII., *an Thomae altero Cannae, ſeu Mar-Thomae, mercatore Chriſtiano Armeno, qui, imperante* ചേരമാൻപെരുമാൾ Cerà-Perumàl, *Rége nempe univerſae Malabaricae Ditionis circa ann.* DCLXXIV., *Indiam petiit, & cum admodum dives eſſet, Chriſtianis Malabaricis multa beneficia impertivit, multaque illis a Rege privilegia obtinuit, ipſius Chriſtianae Religionis apud Indos origo, & propagatio adſcribenda ſit, dubium ſane eſt, & incertum. Hiſtoriam vero Malabarice ſcriptam de Divo Apoſtolo Thoma ex Ziegenbalgio memorat Theophilus Sigefridus Bayerius in Epiſtola ad La-Crozium* (2). *Tum Ziegenbalgius ipſe* (3) *laudato La-Crozio ingerit ſuam de Chriſtianis S. Thomae prolixam epiſtolam Tranquebaria ad Miniſterium Berolinenſe miſſam. Ceterum La-Crozium Librum* de S. Thomaé Chriſtianis *elaboravit, quem memorat Bayerius, quemque elegantiſſimum vo-*

---

(1) *Tom.* III. *n.* 32. *p.* 62. (2) *Tom.* I *n.* 15. *p.* 24.
(3) *Ibid. cit. Epiſt.* 319. *pag.* 381., & *ſeqq.*

vocat (1). *Aſt in tanta rerum incertitudine prudentius ſe gerere mihi videtur laudatus Bayerius, dum ait* (2): De S. Thoma, quis omnino ſit, vehementer ambigo. Nam Apoſtolum non credam fuiſſe, quaedam videntur prohibere: ut negem, nulla ſatis iubet argumentatio. *Quod vero certum haberi debet, illud eſt, ex antiquis traditionibus notum eſſe, Chriſtianos Syriacos in littore Montano, ſeu Maleibarico per longam ſaeculorum ſeriem ſuos Epiſcopos ſemper ex Babylonia habuiſſe. Tum in Concilio Nicaeno ſub Conſtantino M. celebrato ann. cccxxv. mentio fit Indiae magnae, nec ob aliam ſine cauſſam, quam propter Chriſtianos in ea tunc commorantes. Inſuper veteres eorum Hiſtoriae Syriace ſcriptae, & illis in Regionibus inventae anno cIↃIↃxcix. teſtantur, referente Antonio Gouvea, qui* Itinerarium *ſcripſit* Alexii Menezeſii in Montibus Angamalitanis in ora Malabarica, *Malabarenſem Eiſcopum duos olim habuiſſe Suffraganeos, qui eidem, tamquam Metropolitae ſuberant, Epiſcopum ſcilicet Zocotorae, ſive Dioſcoridis Inſulae, & Epiſcopum Maſin in Oriente. Aſt Chriſtiana Religio firmius in Indicis oris conſtabilita, amplificata, & ab erroribus expurgata fuit anno, quem ſupra dixi, cIↃIↃxcix., in quo nimirum Alexius Menezeſius olim Eremita Auguſtinianus, dein Goenſis Archiepiſcopus Synodum*

(1) *Ibid. Epiſt. 40. p. 53.* (2) *Ibid. Epiſt. 36. p. 49.*

dum in Urbe Malabarenſi Diamper celebravit, quae ſane multos, qui irrepſerant, & late ſerpebant, Neſtorianiſmi, & Manichaeiſmi errores confodit, atque profligavit. Synodus haec ipſa, quam nos ſupra Malabarice ſcriptam deſignavimus, in Luſitanum idioma, & ex eo in Latinum converſa, edita eſt Romae anno CIↃIↃCCXLV. *Hieronymi Mainardii typis a Ioh. Facundo Raulinio Caeſaraugustano, qui iam fuerat Eremitarum Auguſtinenſium Magiſter Generalis, ac ſimul Hiſtoriam Eccleſiae Malabaricae, eiuſdemque Liturgiam, ac Diſſertationes varias inſuper addidit. Hunc Librum conſulat, qui pleniora deſiderat Nec leve incrementum Chriſtianae Religioni factum in Indicis Malabarenſium plagis poſt Apoſtolicos Miniſtros illuc primum ab Alexandro* VII. *Pont. Max. ablegatos ex Carmelitarum Excalceatorum Familia, quorum agmen duxit Ioſephus M. Sebaſtianius, qui renunciatus Epiſcopus Hieropolitanus illic Epiſcopum ordinavit Indicum Presbyterum, nomine Alexandrum de Campo, quique Romam repetens miſſus eſt ad Aegei Maris Inſulas, dein Epiſcopus Biſignanenſis inter Calabros renunciatus, ac tandem ad Tiphernatem Eccleſiam in Umbria translatus eſt. Eius in Malabarenſes Regiones delegationis Hiſtoriam Italice ſcripſit, quae Romanis typis dein excuſa eſt anno* CIↃIↃCLVI. *Si de Miſſionum Apoſtolicarum ſtatu aliis in Regionibus conterminis Indorum cognoſcere quis velit, adeat Relationem Provinciae Malabarenſis Franciſci Barretii excuſam anno* CIↃIↃCXLV., *& in qua plures quoque chorographicas ern-*

eruditiones percipere facile erit. Ceterum hac in re conſuli etiam poterit Philippus Baldius in Deſcriptione Malabari, & Coromandelii, ut alios nunc omittamus, qui haec obiter attigerunt.

VII. Haec ſunt, quae de Alphabeto Grandonico-Malabarico, ſeu Samſcrudonico, tum de ceteris, quae ad ipſum pertinere viſa ſunt, praefari nobis nunc libuit. Faxit Deus, qui iamdiu videt, ac ſuſtinet in Aquilone, & in Oriente admirandi nominis ſui abominationem, & caeleſtis, vivificaeque doctrinae ſuae depravationem, & inſcitiam, ut vel ab hiſce levioribus primordiis, quorum dein ope etiam maioribus, utilioribuſque incoeptis velificari enitimur, tantum & adiumenti, & commodi in Evangelicae veritatis Praecones; qui ab Apoſtolica Sede illuc ablegantur, derivetur, quo maiori, aliqua ſaltem ex parte, Chriſtianae Fidei incremento per hoc ipſum conſulatur. Prela ſiquidem noſtra quamcitiſſime exſpectant Chriſtianum Catechiſmum in hoc ipſum idioma a Peanio noſtro converſum, quo duce, & auſpice per vaſtiſſimas illas Orientis plagas ſincera, & intemerata Orthodoxae Religionis dogmata, & Chriſti myſteria, confractis tandem Idolis, devictis efficaci, ſuavique Chriſti gratia inſipientibus cordibus Paganorum, eliminatiſque ſuperſtitionis, & gentium ritibus, longe, lateque diſſeminentur. Qui legis, vivas, valeas, floreas feliciter.

ALPHA-

ALPHABETUM
GRANDONICO - MALABARICUM
SIVE
SAMSCRUDONICUM.

PROLOGUS.

I. CUM Purpuratorum Patrum Sacrae Congregationis de Propaganda Fide cura, atque ſollicitudo plane Apoſtolica in Chriſtianorum utilitatem, ex quibus populoſa coaleſcit Malabarenſis Eccleſia, in eo etiam fuerit, ut publica luce donaretur ſuis expreſſa elementis, ac formis recenti, deditaque opera elaboratis Malabarica Lingua; atque ea quidem typis, & impenſis Sacrae eiuſdem Congregationis; par, & aequum ſane fuit, ut de eius elementis, litteriſque aliqua a nobis proferentur; tum ex quibus ipſa promanet fontibus, quibuſque inſuper ſaltem primioribus utatur regulis, etiam a nobis proderetur. Exſpectanda autem non erit a benevolo Lectore effuſa, numeriſque omni-

Digitized by Google

bus abſoluta explanatio, quae a nobis nunc tradatur; quandoquidem praeſtitutos limites facile praetergrederemur, cum Grammaticales regulas haud nunc proponendas ſuſceperimus, ſed primâ tantum rudimenta, eaque brevi, expeditaque methodo exponere nobis mens ſit

II. Quare ut clariori, qua fieri poteſt, ratione incedatur, in ipſo ſermonis exordio non incongruum admonere putamus, quod & ab Eduardo Bernardio in ſuis Alphabetis, a Bayerio in *Comment. Academ. Petropolit.* Tom. IV. pag. 243., & ab aliis, quos prae manibus habere licuit, haud animadverſum deprehendimus, Malabaricam ſcilicet Linguam, confuſam, indiſtinctamque penes eoſdem Auctores ſemper exſtitiſſe; quaſi idem prorſus eſſet Idioma Malabaricum, atque Tamulicum; quo ſane nihil abſurdius hac in re comminiſci poteſt. Aſſerere enim, Tamulicam Linguam Malabaricam eſſe, aut Malabaricam eſſe Tamulicam, idem prorſus eſſet, ac ſi Gallicam diceres, & Italicam Linguam invicem non differre. Licet autem utriuſque Linguae, Malabaricae, & Tamulicae radices communes ſint; ſcriptura tamen, modus pronuciandi, expreſſio ipſa verborum, diverſa litterarum conformatio in externis rebus ſignificandis, & elementorum denique numerus in Malabarica maior, ac in Tamulica

lica minor oſtendunt ſine dubio, quam ingens in utraque diverſitas habeatur.

III. Quod ſi Auctores eruditione, ac litterarum fama ceteroquin praeſtantes Tamulicam, & Malabaricam in unam veluti redigunt linguam, eaſdemque confuſas nobis exhibent, non ab alia certe repeti cauſſa poteſt, quam ab inſcitia Idiomatum, litterarumque, quibus utuntur populi contermini, qui in littore Coromandelino, ac Malabarico commorantur. Mirandum propterea non eſt, Cl. Virum Bartholomaeum Ziegenbalgium ſplendide hac in re fuiſſe allucinatum; videns enim ipſe aliquot ſcripturae Malabaricae ſpecimina typis expreſſa in ingenti Opere Horti Indici-Malabarici, quod ſex maioribus Voluminibus Amſtelodami anno CIↃIↃCLXXIX. prodiit, ipſa cenſuit eſſe Tamulica, ratus, *adeo diſcrepare a genuina characterum Malabaricorum forma, ut ipſis etiam Indis ignota ſint*, ut nimirum ait in Praefatione ad Grammaticam Tamulicam Halae Saxonum ab ipſo editam anno CIↃIↃCCXVI, cum tamen ea, quae in Horto Indico-Malabarico inſpiciuntur Malabaricae ſcripturae ſpecimina ſint optime expreſſa, ac peritis nativae illius linguae elementorum lectu facillima. His neceſſario praelibatis, apteque perpenſis, in Malabaricae Linguae explicationem progredimur.

IV. Gens itaque Malabarica tribus utitur Linguis; Grandonica, Samſcrudonica, ac vulgari Malabarica. Grandonica Lingua, quae ab Indis ഗ്രന്ഥം *Grantham* appellari ſolet, eſt vetuſtiſſima Indorum lingua, Brammhanibus ſacra. Brammhanes enim, qui divinam originem a ബ്രന്മാവ *Branmáva* ſupremo Deo ſibi arrogant, tribuuntque; ſummam perinde nobilitatem, & ſacrorum auſpiciorum praerogativam, docendique itidem alios, quod verum, iuſtumque ſit, auctoritatem ſibi vindicant; quamvis nativa propriae regionis lingua loquantur ut plurimum. In iis tamen, quae propius ſacra eorumdem attingunt, ജവഹോമദേവാരം *Giavá Hóma deváram*, preces videlicet, ritus, caeremonias, ſacrificia, aliaque huiuſmodi, non vulgari, ſed Grandonica Lingua conſtanter utuntur. Hanc ſine dubio ceterarum, quae intra Gangem ſunt, linguarum matrem facile dixerim; neque immerito in hac ſententia fuerunt omnes, quotquot de rebus Indicis egerunt; quos inter Chriſtophorus Theodoſius Walterius Danus in adnotationibus in Idioma vulgare Linguae Tamulicae impreſſis Trangambariae

in

in Indiis Orientalibus anno cIɔIɔccxxxix., & Vir Cl. Bartholomaeus Ziegenbalgius, qui de Brammhanibus, ac de ipſorum lingua veriſſime pronunciavit: *Brammhanum Linguae propriae nomen eſt Grantham, neque a Brammhanibus ipſis umquam aliter vocatur. Affirmant autem Brammhani ipſorum linguam eſſe radicem Malabaricae, Warticae, ſeu Telugicae, Zigleſicae, aliarumque, quae in littore Coromandelino, ac Malabarico, necnon in Inſula Ceylan, aliiſque locis in uſu ſunt, linguarum.* Vid. Tom. I. pag. 381. *Theſauri Epiſt. Lacroziani*. Verum & haec attigiſſe ſufficiat.

v. De Samſcrudonica Lingua modo ſubiungenda ſunt aliqua; monitumque imprimis volumus benevolum Lectorem noſtrum, diverſimode ab Auctoribus eamdem fuiſſe hactenus falſo nominatam. Athanaſius Kircherius *in Cina illuſtrata*, *Hanſcret*; Thomas Hydius *in Ludis Orientalibus*, *Sanſcroot*; Andreas Mullerius *in Alphabetis Univerſi*, *Hanſcreticam*; Eduardus Bernardius, ac Carolus Mortonius *Hanſcretanam* vocarunt; neque ullus, quod ſciam, exſtitit uſque modo, qui Samſcrudonicas dederit litteras; ſed earum loco Brammhanicas, Balabandicas, Telugicas, aut alterius generis Linguas nobis tradidere. Nil aliud itaque ſonat സംസ്കൃതം *Samſcrudam*, quam res ſuo ordine bene completa, ac numeris omnibus, ut dicunt, abſoluta;

apteque proinde Grandonica voce ſapientum linguam സംസ്കൃതം *Samſcrudam* appellare conſueverunt. Hanc vero apud Indos antiquiſſimam eſſe, & Brammhanibus ſacram, teſtis eſt luculentus Croſaeius *in Hiſtoria Chriſtianorum Indiae* Lib. VI. pag. 242., ac facile quiſque intelliget, qui noverit hac lingua conſcriptam eſſe vetuſtiſſimam Indorum legem, ſeu potius leges, cum tres ipſi enumerent, quas ഋക്സാമയജുർബേദം *Iruchà Sáma Jagiùr bédam* vocare conſueverunt.

VI. Samſcrudonicam Linguam Grandonicae matrem, atque radicem eſſe putarat Theophilus Sigefridus Bayerius Regiomontanus, qui videndus eſt *in Comment. Academ. Petropol.* Tom. IV. pag. 243. Verum iudicio noſtro malumus Samſcrudonicam dicere a Grandonica ferme indiſtinctam, quam hanc iniuriam Linguae impingere, quae ab omnibus, tamquam mater veneratur, & eſt. Noſtra autemratio haec plane eſt. Ubi vocabula eadem ſunt, litterae ferme eaedem, ſignificationes in litteris, & verbis concluſae haud diverſae, ibi certe unica tantum haberi lingua videtur. Haec autem omnia deprehenduntur in Grandonica, atque Samſcrudonica Lingua,

gua,

gua, ubi iiſdem vocibus eadem ferme res ſignificatur; ex. gr. വ്യാഘ്രം *Viággram* Tum Grandonice, tum Samſcrudonice Tigrim ſignificat; വൃക്ഷം *Brakciam* arborem; അൎണ്ണവം *Arnavam* Mare in utroque Idiomate denotat, & ſic de ceteris.

VII. Quod etiam in hac ſententia nos confirmat, hoc eſt; quod സിദ്ധരൂപം *Citarúvam* Grammatica Grandonica; അമരസിംഹം *Amaraſimham* ſublimioris Linguae Vocabularium; പൎവ്വങ്ങളും ഖാണ്ഡങ്ങളും *Parvagnhelum Chánagnhelum* celeberrima Malabarum poemata, ubi fabuloſa bella deſcribuntur propter raptum സീത *Sída*, habita inter ശ്രീരാമൻ *Srirámen*, & രാവണൻ *Rávanen* Regem Inſulae Ceylan ലംക *Lengá* dictae; രഘുവംശം യുധിഷ്ഠിരവിജയെ *Raggù Vamſam Judiſtirávigéje*, hiſtoriae ſcilicet

licet Regum, atque Deorum, aliaque huiuſmodi tum ſacrae, tum profanae hiſtoriae monumenta Grandonica communiter appellantur, cum tamen Samſcrudonica Lingua ſint conſcripta, & voces ipſae in relatis Libris contentae non Grandonicum, ſed Samſcrudonicum exhibeant nomen. Cur autem una, atque eadem Lingua duplici donetur diſtincto vocabulo non aliam ſane putaverim cauſſam, quam Librum quemlibet appellare conſueviſſe Malabares ഗ്രന്ഥം *Grantham*, unde & Grandonica Lingua; licet tamen, quae intus in Libris conſcripta eſſent, non niſi Sanſcrudonica Lingua conciperentur.

VIII. Tanti autem pendunt Samſcrudonicum Idioma, elementaque, ex quibus ipſum coaleſcit, Malabares, Tamuli, Telugici, ac Indoſtani, ſive Indi propriè dicti, ut non ſit abs re eruditionis ergo fabuloſam originem repetere, ſicut ipſi enarrant. Fingunt itaque ſupremum apud ipſos Numen ഈശ്വരൻ *Iſſuaren* (quem alio nomine ശിവൻ *Siven* appellant) collocutum fuiſſe cum uxore ſua ശക്തി *Sakti* (quae & പാർവ്വതി *Paruvadi*) ſuprema pariter

riter Deitate, dixiſſeque ഓം *Vum*, ipſamque reſpondiſſe ആം *Aam*, cui addidit maſculus Deus നമഃശിവായ *Namáſcivája*, adoretur *Sciven*, ipſique Dea ſubiunxit നാരായണായ നമഃ *Narájaneje namà*, adoretur *Narájanen* (idem eſt, ac വിഷ്ണു *Viſtnu*); atque ita phantaſticam huiuſmodi locutionem protrahentes quinquaginta, & unum compoſuiſse elementa, quibus efformatur Alphabetum Samſcrudonicum. Quamobrem tanta veneratione proſequuntur primas quinque haſce litteras, ſeu potius ſyllabas നമഃശിവായ *Namà Scivája*, പഞ്ചാക്ഷരം *Pangiákciaram* ab ipſis dictas, quas protuliſſe fertur ipſorum Deus *Iſſuaren*, ut in ſolemnem, quotidianamque communiter evaſerit eorumdem orationem, ſicut & ſequentia verba ab his non abſimilia ശിവ ശിവ *Scivà Scivà*, നാരായണാ നാരായണാ *Narájanà Narájanà*, ഹരി

ഹരഹര *Harà Harà*.

IX. Ex fabuloſa huiuſmodi narratione tuto colligimus huiuſce Linguae elementa antiquiſſima eſſe, neque originem facile innoteſcere; minus autem probari poſſe omnes Indorum litteras a Brammhanicis ortum ducere, ſicut autumat La-Crozius *Theſauri Epiſtolici* Lib. III. pag. 23. His itaque adnotatis, tum ut erudiatur Lectoris animus, ac diſponatur, tum ne cogeremur inutiliter repetere, quae nullatenus repetenda non ſunt, modo in explanationem vulgaris Linguae Malabaricae contendimus.

X. Lingua igitur vulgaris Malabarica ea nempe, quae uſurpatur a Gentibus littoris Malabarici Incolis a Promontorio Comorino uſque ad Montem Delì prope Regnum Canarà, nil niſi dialectus eſt Samſcrudonicae Linguae; iiſdem enim ferme utitur elementis, atque Grandonica, paucis exceptis; unde & hoc Alphabetum Grandonico-Malabaricum appellatur, niſi velis ipſum dicere Samſcrudonicum, eo quod, ſi excipias humiliorem vulgi Linguam, quae proprie മലയാഴ്മ *Maleáima* vocatur; quae vero a cultiori, ac nobiliori hominum coetu ſcribitur, atque pronunciatur, Samſcrudonica dicitur, nempe

സംസ്കൃതം *Samſcrudam*, nt optime advertit Vincentius Maria a Sancta Catharina Miſſionarius Apoſtolicus in ſuo Itinerario ad Indos Lib. III. Cap. XIV. pag. 280. Neque ego aliter illam nuncupatam audivi toto eo temporis ſpatio, quo inter Gentes Malabaricas Catholicae Fidei promulgandae operam dedi.

XI. Verum ſicut Aegyptiis, a quibus una cum Idolorum cultu, ac ſuperſtitioſa ipſorum Religione, litteras Indos primum accepiſſe putat, & multis non incongrue probat La-Crozius in Hiſtoria Chriſtianorum Indiae Lib. VI. pag. 442., ſicut, inquam, Aegyptiis duplex Alphabetum fuit, Hierogrammaticum unum, & Epiſtolographicum alterum; ſic Malabarenſibus duplex eſt ſcripturae genus, videlicet Malabarico-Samſcrudonicum, & Malabarico-Tamulicum. Malabarico-Samſcrudonica ſcriptura, de qua nunc agimus, utuntur tum in veteribus exaratis Libris intelligendis, ac novis in dies componendis, tum praecipue in his, quae ad religionem, vel ad eruditionem pertinent. Scripturam Malabarico-Tamulicam, quae മലെയാൻതമിഴ *Malean-Tamuza* nuncupatur, adhibent plerumque in epiſtolis familiaribus, ac ſyngraphis

phis conſcribendis, in actis publicis firmandis, emptionibus ſtabiliendis, contractibus paciſcendis, ceteriſque huiuſcemodi. Litterae eaedem fere ſunt numero, ac Tamulicae; in figura tamen haud leviter diſcrepant: cum vero Samſcrudonicas ſignificationes valde imperfecte enuntient in eo, quod ad profanam, ſacramque eruditionem ſpectat, hoc infimum ſcribendi genus adhibere proinde detrectant.

XII. Harum Litterarum figuras, formamque nobis exhibet Syngrapha cuiuſdam *Itti-Aciuden* Doctoris Malabarici excerpta ex Horti Indico-Malabarici Tom. I. in Praefatione, quae lignea tabula inciſa adſervatur inter Cimelia Typographiae Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, quamque typis editam hic adnectimus. Sic autem interpretatur:

Ego Itti-Aciuden Doctor Malabaricus natione Cego, gentilis, & naturalis in Carrapuram, ſeu terra dicta Codda Carrapalli, habitator aedium dictarum Collada, qui proavis, avis, ac parentibus Medicis, ſeu Doctoribus natus ſum, teſtor me per mandatum D. Commendatoris Henrici a Rheede veniſſe in Civitatem Cocinenſem, & per Emmanuelem Carneiro nobilis Societatis Indicae interpretem dixiſſe, & dictaſſe nomina, virtutes medicas, & proprietates arborum, plantarum, herbarum, & convolvulorum, tum ſcriptas, & explicatas in Libro noſtro, tum quas

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

quas diuturna experientia, & exercitio obſervaveram: quod vero haec explicatio, & dictatio abſque ullo dubio praeterierit, nec ullus Doctorum Malabaricorum ſit, qui de veritate eorum, quae dixi, dubitet, feci praeſentes, quas propria manu mea ſcripſi, & ſubſcripſi. Datum in Civitate Cocinenſi 20. *Aprilis* 1675.

Ego Itti-Aciuden Doctor Malabaricus.

Haec ſunt, quae neceſſario obſervanda putavimus circa infimum ſcribendi genus, quo natio Malabarica communiter uti ſolet.

XIII. Ceterum Gens Malabarica, ſi eruditorum ordinem reſpiciamus, eſt litteris, ac omni diſciplinarum genere, ſuo more, cultiſſima; libris, quos e foliis palmae Indicae പന *panà* vulgo dictae, conficit, graphiiſque ferreis, & chalibeis എഴുത്താണി *Ezuttáni*, vel നാരായം *Narájam* nuncupatis, ſine ullo menſae ſubſidio, aut brachiorum fulcro mira celeritate, & eleganria conſcribit, affatim abundans; praecipue vero arti poeticae, ſcriptiſque metricis deditiſſima eſt; adeo ut ſit admodum difficile opus aliquod inter ipſos invenire ſoluta oratione exaratum. Dextrorſum ipſi verſus ſcribunt, ſicuti Graeci, Latini, ac ceteri conterminI Indi. Hoc autem ipſis maxime proprium eſt, ut nullis utantur punctis, atque com-

Digitized by Google

commatibus; imo nec ſpatiis quidem, quibus voces aliae ab aliis diſtinguantur; ſed ita omnia ſimul commixta ſcribunt, ut una tantum vox videatur. Hinc numquam utuntur figuris vocalium, niſi periodus incipiat per vocem, quae in fronte vocalem habeat; in medio vero orationis, ſi poſt vocem, quae deſinit per conſonantem, ſequatur alia, quae per vocalem incipiat, mutata conſonae finalis figura, illi adnectunt figuram ſequentis vocalis; ex. gratia:

ദൈവം എല്ലാററക്ക ഉപവിക്ക ഉട

യവനാകകൊണ്ട നാം അവനെ യാതൊരു

ന്നതിനൊക്കൊണ്ടു ഈ ലൊകത്തി

ൽ ഇരിക്കുന്നൊന്നനെരത്തൊളം

ൾ കയൊട്ടുംക്രൊടതിനൊടൊപ്പ

ഹിക്കയും വെണം. *Cum Deus ſit ſumme amabilis, debemus ipſum, dum in hoc mundo ſumus, ex toto corde amare.* Elegantius ſcribunt ſequenti modo: ദൈവമെല്ലാറെ

ററക്കാപവിക്കുടയവനാകകൊണ്ട നാമവനെ

യാതൊരുനാൾ നിനെക്കാതെ ഹൊ

ലൊകത്തിംകലിരിക്കുന്നമക്ക ഷന്നെസ്സുക്കൈയ്യൂംക്രുടെഗന്ന ന്ത്യഹിക്കയ്യുംപൈയ്യം. Hic autem ſcribendi modus non parum negotii faceſſit iis, qui linguam haud quaquam perfecte norunt, quique ſua libertate donata verba non aſpicientes, nec ipſa intelligere, nec ſimili modo contexta in Lexico ipſa invenire umquam poterunt.

XIV. Nomina, quae apud Malabares വചനം *Bacenam* vocantur, aliquibus immutatis, atque animadverſis, duplici tantum gaudent declinatione in Lingua vulgari, licet plures inveniantur in ſublimiori Samſcrudonica. Numerus duplex eſt; ſingularis, qui ഏകവചനം *Egabacenam* vocatur, & pluralis, quem ബഹുവചനം *Behùbacenam* appellant. In ſublimiori autem Lingua datur etiam numerus dualis ദ്വിവചനം *Duibacenam* communiter dictus. Octo vero caſus recenſent Malabares, quos communi vocabulo dicunt

പെരിക്കം *pericham*; hos autem Grandonico Idiomate eadem voce nominant, qua dies lunares appellare conſuevere: unde Nominativum പ്രദിവം *Predivadam*; Genitivum ദ്വിതിയ *Duidla*; Dativum ത്രിതിയ *Tridia*; Accuſativum ചതുൎത്ഥി *Ciadurtti*; Vocativum പഞ്ചമി *Pangiami*; Ablativum primum ഷഷ്ഠി *Szaſti*; Ablativum ſecundum സപ്തമി *Saptami*; Ablativum tertium അഷ്ടമി *Aſtami*: tres enim formant ablativos; nempe ablativum quietis, vel exſiſtentiae deſinentem in ഇൽ *il*; ablativum inſtrumenti, vel cauſſae deſinentem in ആൽ *ál*; ablativum denique ſocietatis deſinentem in ഓട *óda*.

xv. Nomina adiectiva in communi Lingua ſunt indeclinabilia, quae neque generum, neque numerorum, neque caſuum dif-

differentiam agnoſcunt, ſed ex conditione ſubſtantivorum, quibus eadem ſemper forma anteponuntur, diiudicari debent. Pronomina duplici modo diſtinguuntur, honorifica videlicet, & communia, quod eſt valde obſervandum in familiari locutione.

XVI. In ſublimiori Samſcrudonica Lingua licet plura reperiantur genera, in vulgari tamen Malabarica tria tantummodo inveniuntur, nempe maſculinum, femininum, & neutrum. Cum vero genera ലിംഗം *lingam* Grandonice dicantur, maſculinum പുലിംഗം *Pulingam*, femininum സ്ത്രീലിംഗം *Strilingam*; neutrum നപുംസകലിംഗം *Napunſaga lingam* appellare ſolent. Generis maſculini ſunt ea omnia; quae ad Deum, Angelos, ac homines pertinent; femininum eſt, quod rationalem feminam ſonat; cetera autem cuiuſcumque ordinis ſint, ſivé irrationabilia, ſive inſenſibilia ſunt generis neutrius, ut വൃക്ഷം *Brakciam* Arbor, ആദിത്യൻ *Aditien* Sol, മൃഗം *Mrugam* Bellua, മെഘം

Méggam Nubes, സമുദ്രം *Samudram* Mare &c.

xvii. Verbum, quod Grandonica voce appellatur ധാതു *Ddhádu*, in vulgari Idiomate habetur tamquam imperſonale, quia coniugationes omnium temporum eaedem omnino ſunt. Proprie non invenitur, niſi tempus praeſens, praeteritum, & futurum; reliqua vero tempora, ſicut & modi, praeter modum imperandi, ſupplentur quibuſdam particulis, ac praepoſitionibus, verbis omnibus in fine annecti ſolitis. Nulla dantur in hac Lingua verba proprie paſſiva; quae enim paſſiva dicuntur, neutra potius habenda ſunt; nam omnia verba fiunt paſſiva, ipſis addendo verbum പെടുന്നു *Pedunnu*, quod pati ſignificat; ex. gr. നിറയുന്നു *nirejunnu* implere, നിറയപ്പെടുന്നു *nirejáppedunnu* impleri. Verba autem alia ſunt affirmativa, alia negativa, anomala alia, & alia defectiva, & his praecipue abundat Malabarica Lingua.

xviii. Ceterum quod ſpectat ad huius Linguae ſyntaxim, ea quidem brevis eſt, ac iiſdem fere utitur regulis, quibus Latina;

tina; imo auſim dicere, eo elegantiorem fore, quo magis elegantiori Linguae Latinae ſtilo accedat; & ſane meretur Samſcrudonica Lingua, ut ab eruditis inter praeſtantiores Orientis, atque Indiarum Linguas annumeretur, ut eam annumerare non dubitabit, qui vel mediocrem eius notitiam ſibi adquiſierit, eamque poterit cum aliis conferre. Si enim verborum copiam ſpectemus, ſumma ea eſt, & incredibilis: adeo ut cum locupletiſſimis eadem certare poſſit. Neque minor eſt eius elegantia, venuſtas, atque maieſtas, quibus ſingulari verborum pondere exprimitur; ſimplicitate demum, qualem natura ipſa requirit, non parum illuſtratur, atque cultoribus ſuis ſe commendat. Sed de his ſatis.

XIX. Pauca modo ſubiungenda aequum duxerim de modo, quo Malabares ſcripta ſua ſolent exordiri, de ipſorum Epocha, & uſitata inter eos annorum computatione. Auſpicium itaque ſcribendi ſumunt Malabares a Deorum invocatione, praeſertim വിഷ്ണു & ഗണപതി *Viſtnu*, & *Ganavadi* ſequenti modo: ഹരി ശ്രീ ഗണപതയെ നമഃ *Hari Sri Ganevadéje namà*; Adoretur *Hari* (nomen eſt *Viſtnu*) & *Ganavadi* ſummo

mo honore dignus; alii tantummodo ſcribunt ഹരി *Hari*; alii vero, ac praecipue eruditi ſcribunt ശ്രീ ഗുരുവെ നമഃ *Sri Guruvè namà*; Summo honore dignus Magiſter adoretur, nempe *Ganavadi*. Viſtnuviſtae autem ſolent ſcribere ഉം നമൊ നാരായണായ *Vum namò Narájana*; Adoretur *Narájanen*, ſeu *Viſtnu*. Chriſtiani vero Malabares eorum ſcripta exordiuntur ab invocatione veri ſummi Dei, ſic: സൎവ്വെശ്വരായ നമഃ *Sarueſuaráje namà*; Adoretur omnipotens Deus, vel ഈശൊമ്ശിഹായെ നമഃ *Iſo Mſciáje namà*; Adoretur Ieſus Chriſtus.

IX. Quod vero ſpectat ad annorum ſupputationem, ut olim ab urbe ſua condita Romani, ſic modo Malabares ab urbe കൊല്ലം *Collam* condita annorum computum exordiuntur, eo quod eſſet tunc temporis inter Malabaricas celeberrima, ac nobiliſſima; hinc iuxta ipſorum computationis formam hic annus, qui nobis eſt a Nativitate Chriſti CIↃIↃCCLXXI., eſt Malaba-

Digitized by Google

labarenſibus ab urbe Collam condita annus ıↄccccxlvi., nempe കൊല്ലം തൊ

ള്ളായിരത്ത നാല്പത്താറാംകാലം

Collam tolláiratta nalpattáràm kálam; ac propterea urbis illius erectioni aſſignandus eſt annus ıↄcccxxv. Aerae vulgaris; non autem annus ıↄcccxxiI., ut volunt Croſaeus, & Govea; minus vero annus ıↄccclv., ut e quibuſdam Codd. Syr. Vaticanis cenſuit Cl. Praeſul Ioſephus Simonius Aſſemanius Diſſer. de Syr. Neſt. pag. 442.

xxi. His itaque eruditionis ergo praelibatis, nunc nobis loquendum ſupereſt de litteris Malabaricis, earumque nomine, ac diviſione. Sicuti vero Malabares in ſex ordines omnes ſuas diſtribuunt litteras, ſic nos pariter eorum morem ſequuti eadem ordinis diviſione ipſas trademus.

I. quidem Vocales dabimus initiantes.
iI. Conſonas ſimplices, ſeu radicales.
iiI. Conſonas vocalium notis expreſſas.
iv. Conſonas ex binis, ac ternis litteris contextas.
v. Conſonas alias duplices, atque finales.
vi. demum varios litterarum nexus.

CAP. I.

De Vocalibus.

MAlabarica Lingua aeque, ac Grandonica quinquaginta, & una litteris conſtat; ex his ſexdecim ſunt vocales, & conſonae trigintaquinque. Vocales litterae ſequenti modo depictae traduntur.

Figura.	*Nomen*.	*Poteſtas*.
അ	a	a brevis
ആ	aá	à longa
ഇ	i	i brevis
ഈ	ii	ì longa
ഉ	u	u brevis
ഊ	uù	ù longa
ഋ	iru	ru brevis
ൠ	iruù	rù longa
ഌ	ilu	lu brevis

liuu

Digitized by Google

Figura.	*Nomen.*	*Poteſtas.*
ൡ	iluù	luù longa
எ	e	e
ஒ எ	ai	a, & i diſtincte
ஒ	o	o
ஒ ள	au	a, & u diſtincte
அம்	am	a, & m
அஃ	ah	áh finalis aſpirata

Ex ſupradictis vocalibus, quatuor, nempe ഋ ൠ ഌ ൡ *ru*, & *ruú*, *lu*, & *luú* ſunt ex Grandonico Aphabeto deſumptae, nec iis utimur in vulgari Lingua; ſed in antiquis Codicibus கிரந்தம் *Grantham* dictis tantummodo eſt invenire.

In vocalibus எ *e*, & ஒ *o* conſcribendis non diſtinguitur brevis a longa; aliqui tamen, ut *e* longam diſtinguant, eam hoc modo inflectunt ஏ, *e* nempe longa:

ഒപ്പുക്കൾ *eppughel* iuncturae corporis; hanc quoque notam ാ addunt ൊ *o* ſcribendo ൊാ, nempe *o* longa. Melius alii vocalem *o* longam hoc modo pingunt ോ, unde ോട *óda* tegula. Hic ſcribendi modus licet ab omnibus conſtanter non obſervetur, ne quis tamen haereat in legendo, nonnulla quidem ſcire neceſſe eſt.

Quare litterae ഐ *ai*, vel *ei*, & ഔ *au*, quae debent exacte proferri, ita ut utraque vocalis diſtincte audiatur, potius dicendae ſunt Diphthongi, quam vocales.

Littera അം *am*, quae nobis conſona eſſet, apud Malabares vocalis habetur, ſicut & in Brammhanicis elementis *ang* vocalibus annumeratur. അഃ *áh* finalis hoc addit അ *a* brevi, quod cum aliqua levi aſpiratione, atque conatu proferatur; illi enim duo circuli, quorum alter alteri ſupereminet, in fine additi ſunt ſignum conatus, & aſpirationis, qua littera pronuntiatur, clara tamen, & aperta voce; Si vero in medio dictionis inveniantur dicycli,

Digitized by Google

cycli, ut in hac voce ദുഃഖം *Du-kkham* triſtitia, denotant ipſi ſuſpenſionem vocis in anteriori littera pronuntianda, atque conatum, quo ſubſequens efferri debet.

Nec video, cur haec littera inter vocalium numerum a quibuſdam non adſcribatur, cum inter vocales diſtincte eam tradant tam Brammhanes Magiſtri in praeclara Univerſitate Tricciurenſi, quam ceteri Grammatici Malabares in ipſorum Scholis കളരി *Kalerí* vulgo dictis, & iure quidem; diverſam enim continet pronunciandi rationem, qua fit aliquando, & praecipue in ſublimiori Samſcrudonica Lingua, ut non ſolum diſtinctum reddat ſonum, ſed & ſenſum ipſum immutet; ex. gr. വൃക്ഷ *Brakcia* arbor; വൃക്ഷൗ *Brakciau* duae arbores; വൃക്ഷഃ *Bracciáh* plures arbores. Addas, quod cum അ *a* brevis ſit unicuique conſonae congenita, numquam ſcribitur; at അഃ *áh* finalis aſpirata ſemper debet exprimi, ſicuti ആ *á* longa, ac ceterae inter ſe diſtinctae vocales.

CAP. II.

C A P. I I.

De Conſonis ſimplicibus, ſeu radicalibus.

SExdecim itaque vocalibus ſtatutis, ut a Malabaribus accepimus, veniamus nunc ad conſonantes ſimplices, ſeu radicales, quae ſunt trigintaquinque, quaeque ſequenti ordine traduntur.

Figura.	*Nomen.*	*Poteſtas.*
ക	ka	k
ഖ	kkha	kk
ഗ	ga	g
ഘ	ggha	gg
ങ	nga	ngh
ച	cia	c
ഛ	cciha	cc
ജ	gia	g
ഝ	ggiha	gg

gna

Figura.	*Nomen.*	*Poteſtas.*
ഞ	gna	gn
ട	ta	t
ഠ	ttha	tt
ഡ	da	d
ഢ	ddha	dd
ണ	na	n
ത	ta	t
ഥ	ttha	tt
ദ	da	d
ധ	ddha	dd
ന	na	n
പ	pa	p
ഫ	ppha	pp
ബ	ba	b

bba

Digitized by Google

Figura.	*Nomen.*	*Poteſtas.*
ഭ	bbha	bb
മ	ma	m
യ	ja	j
റ	ra	r
ല	la	l
വ	va	v
ശ	ſcia	s
ഷ	ſza	ſz
സ	ſa	s
ഹ	ha	h
ള	la	l
ക്ഷ	kcia	kc

Ex his litteris alias effingunt, quibus vocales copulantur conſonanti; non enim Latinorum more poſtponunt conſonanti vocalem, ut ſyllabas efforment: ſed Aetio-
pum,

Digitized by Google

pum, ac reliquorum Indorum more vocales cum conſonis copulant, atque ad dictionem inſtituendam ex vocali, & conſonanti tertiam efformant figuram. Supradictis autem vocalium figuris initio dictionis tantum modo utuntur, numquam vero in medio, vel in fine orationis; iis enim alii ſubrogantur figurarum ductus, quibuſcum conſonae devinctae vocalium naturam ſuperinduunt.

Verum conſonae Malabaricae tam ſimplices, quam duplicatae hanc proprietatem habent, ut per ſe ipſas ſyllabam, ac nomen conſtituere valeant, ceu ex. gr. നല്ലട *nallada* bonum; ക്ഷമ *kciamà* terra, eo quod *a* vocalis brevis unicuique conſonae ſit ingenita, & ab ea inſeparabilis. Hinc Malabares ad vocalem അ *a* brevem explicandam nihil addunt conſonanti, licet pronuntietur, & quidem diverſimode iuxta variam nominum, ac verborum deſinentiam. In ceteris vero vocalibus delineandis utuntur quibuſdam notis, atque figuris, ut ſequitur.

Exprimunt ആ. *a* longam addendo conſonae hanc figuram ാ, quae ദീർഘം *dirggham* vocatur. Sic ex പ fit പാ *pà*

പാവി *pávi* miſer, vel peccator; ex ന fit നാ *ná* canis; ex ബ fit ബാ *bá* os, oris; ex മ fit മാ *Má* Dea Lekcimi; & ſic de ceteris.

Haec nota ി വള്ളി *Valli* dicta ſupra conſonam ſcripta ſupplet vices vocalis *i* brevis; unde ex ല *la* ലി *li*, ലിംഗം *lingam* genus, vel ſexus; ex ബ *ba* fit ബി *bi*, ബിംബം *bimmam* imago, ſtatua, vel idolum. Si autem haec eadem figura hoc modo ീ inflectatur, atque circulum exprimat in anteriori parte, ſupra conſonas picta ſonat, ut ഈ *í* vocalis longa. Hoc modo ex പ *pa* fit പീ *pi*, പീഢ *piddha* triſtitia; ex ല *la* fit ലീ *li*, ലീലാ *lílá* iocus; ex മ *ma* fit മീ *mi*, മീൻ *mìn* piſcis. In exprimenda ve-

ro *u* vocali brevi, & *ù* longa variant ſatis Malabares; omnes tamen figurae ു, quibus hae vocales delineantur, ad ſequentes reduci poſſunt.

Conſonis ക *ka*, & റ *ra* adduntur hae duae notae ു, & ൂ Ita ex ക fit കു *ku*, & കൂ *kuù*, കുംഭം *kumbbham* ſignum aquarii, & കൂൻ *kún* gibbus; ex റ fit റു *ru*, & റൂ *ruù*, റുദ്രൻ *Rudren*, idem ac *Viſtnu*; രുധിരം *ruddhiram* ſanguis; രൂവം *rúvam* imago. Verum in hac ultima littera *ù* longa melius ſane exprimetur, ſi a laeva ad dexteram inflectatur hoc modo രൂവി *rúvi* corporeus; അരൂവി *arúvi* incorporeus; രൂപ്യം *rúpiam* argentum &c.

In ſequentibus litteris, nempe ഗ ഛ ജ ത ഭ ശ *u* brevis, & *ù* longa hiſce duabus figuris exprimuntur ു, &

ူ. Sic ex ဂ *ga* fit ဂု ဂူ *gu*, *guù*; ex ဆ *cciah* ဆု ဆူ *ccihu*, *ccihuù*; ex ဇ *gia* ဇု ဇူ *giu*, *giuù*; ex ဋ *ta* ဋု ဋူ *tu*, *tuù*; ex ဘ *bbha* ဘု ဘူ *bbhu*, *bbhuù*; ex သ *ſcia* သု သူ *ſciu*, *ſciuù*; ex ဟ *ha* ဟု ဟူ *hu*, *huù*.

Litterae ဏ *na*, & န *na*, ac ex ipſis compoſitae ဏ္ဏ, & န္န *nna*, induunt figuras *u* brevis, & *ú* longae, hoc modo ဏု ဏူ *nu*, *nuù*; နု နူ *nu*, *nuù*; ဏ္ဏု ဏ္ဏူ *nnu*, *nnuù*; န္နု န္နူ *nnu*, *nnuù*.

Reliquis demum conſonis haec duae notae ု ူ ſubnectuntur ſequenti modo; ex လ la fit လု လူ *lu*, *luù*; ex စ *cia* fit စု စူ *ciu*, *ciuù*; ex ပ *pa* fit ပု ပူ

pu.

pu, *puù*, & ſic de ceteris, ut inferius in Syllabario.

Pro vocalibus ഋ *iru*, & ൠ *iruù* duae ſequentes figurae ſubrogantur ൃ, & ൄ quae ſubter conſonas a dextera ad laevam curve deductae, ipſiſque ſubnexae debent exprimere *iru* brevem, & *iruù* longam hoc pacto; ex ശ *ſa* fit ശൃ ശൄ *ſiru*, *ſiruù*; ex മ *ma* fit മൃ മൄ *miru*, *miruù*; ex ക *ka* fit കൃ കൄ *kiru*, *kiruù*. Attamen haec littera ക *ka* aliquando exprimit *ru* brevem hoc modo: ക്രു *kru*, unde ക്രുവാ *kruvà* miſericordia, ക്രുമി *krumi* vermis.

Vocales ഌ *ilu*, & ൡ *iluù* integras addunt conſonantibus ചൢ ചൣ *cilu*, *ciluù*; തൢ തൣ *tilu*, *tiluù*.

Vocalem എ *e* pingunt hac figura െ പുള്ളി *pulli* dicta, quae conſonae ſem-

 per

per anteponitur ſequenti modo ; ex പ *pa* fit പെ *pe* Diabolus ; ex മ *ma* fit മെ *me* മെഘം *megghan* nubes &c.

Loco Diphthongi ഐ *ai*, vel *ei* anteponunt conſonae binas haſce figuras െെ ; unde ex മ *ma* fit മൈ *mei* corpus ; ex ക *ka* fit കൈ *kai* manus.

Vocalem ഒ *o* ſignificant locando inter has duas figuras െ , & ാ conſonam hoc pacto ; ex മ fit മൊ *mo* മൊക്ഷം *mokciam* gloria caeleſtis ; ex ശ *ſcia* fit ശൊ *ſcio* ശൊഭ *ſcióbbha* ſplendor, ശൊഭിതൻ *ſciobbhiden* vir praeclarus.

Diphthongum ഔ *aù* pingunt duabus hiſce notis െ , & ൗ , atque in earum medio conſonam locant ; ſic ex പ *pa* fit

പൌ *paù*, പൌരുഷ്യം *paurusxam* oſtentatio; aliquando vero hanc ſolam figuram ൗ addunt conſonanti, & ita ex സ *ſa* fit സൌ *ſaù*, സൌഖ്യം *ſaùkkhiam* felicitas; ex ഭ *bbha* fit ഭൌ *bbhaù*, ഭൌമ്യം *bbhaumiam* res terreſtris.

Vocalem ſeu അം *am* integram addunt conſonantibus, unde കം *kam* സം *ſam*.

Supplent demum vices ultimae vocalis ſeu ഃ *áh* finalis exſpirativae addendo conſonae duos illos circellos, quos വിസർഗ്ഗം *viſarggham* vocant, qui & vocalem denotant, atque, ut ſuperius dictum eſt, exprimunt aſpirationem, & levem vim, qua littera profertur.

C A P. I I I.

De Conſonantibus compoſitis.

VOcalibus, atque Conſonis ſimplicibus ſeiunctim expoſitis, ſub oculis modo ſubiiciam conſonantes compoſitas, ſeu

Digitized by Google

cum vocalibus coniunctas, quae ſequenti ordine, ac ſigura traduntur. Quare ſit modo ſequens Syllabarium.

ക	കാ	കി	കീ
Ka	kaà	ki	kiì
കു	കൂ	കൃ	കൄ
ku	kuù	kiru	kiruù
കൢ	കൣ	കെ	കൈ
kilu	kiluù	ke	kaì
കൊ	കൌ	കം	കഃ
ko	kaù	kam	kạh.
ഖ	ഖാ	ഖി	ഖീ
Kkha	kkhaà	kkhi	kkhiì
ഖു	ഖൂ	ഖൃ	ഖൄ
kkhu	kkhuù	kkhiru	kkhiruù
ഖൢ	ഖൣ	ഖെ	ഖൈ
kkhilu	kkhiluù	kkhe	kkhaì
ഖൊ	ഖൌ	ഖം	ഖഃ
kkho	kkhaù	kkham	kkháh.
ഗ	ഗാ	ഗി	ഗീ
Ga	gaà	ghi	ghiì

ഗു	ഗൂ	ഗൃ	ഗൄ
gu'	guù	ghiru	ghiruù
ഗൢ	ഗൣ	ഗെ	ഗൈ
ghilu	ghiluù	ghe	gaì
ഗൊ	ഗൌ	ഗം	ഗഃ
go	gaù	gam	gàh.
ഘ	ഘാ	ഘി	ഘീ
Ggha	gghaà	gghi	gghiì
ഘു	ഘൂ	ഘൃ	ഘൄ
gghu	gghuù	gghiru	gghiruù
ഘൢ	ഘൣ	ഘെ	ഘൈ
gghilu	gghiluù	gghe	ggaì
ഘൊ	ഘൌ	ഘം	ഘഃ
ggho	gghaù	ggham	ggháh.
ങ	ങാ	ങി	ങീ
nga	ngaà	nghi	nghiì
ങു	ങൂ	ങൃ	ങൄ
ngu	nguù	nghiru	nghiruû
ങൢ	ങൣ	ങെ	ങൈ
ńghilu	nghiluù	nghe	ngaì

ങൊ	ങൌ	ങം	ങഃ
ngo	ngaù	ngam	ngáh .
ച	ചാ	ചി	ചീ
Cia	ciaà	ci	ciì
ചു	ചൂ	ചൃ	ചൄ
ciu	ciuù	ciru	ciruù
ചൢ	ചൣ	ചെ	ചൈ
cilu	ciluù	cie	ciai
ചൊ	ചൌ	ചം	ചഃ
cio	ciaù	ciam	ciáh .
ഛ	ഛാ	ഛി	ഛീ
Cciha	ccihaà	ccihi	ccihiì
ഛു	ഛൂ	ഛൃ	ഛൄ
ccihu	ccihuù	ccihiru	ccihiruù
ഛൢ	ഛൣ	ഛെ	ഛൈ
ccihilu	ccihiluù	ccihe	ccihai
ഛൊ	ഛൌ	ഛം	ഛഃ
cciho	ccihaù	ccihan	ccihàh .
ജ	ജാ	ജി	ജീ
gia	giaà	gi	giì

ജു	ജൂ	ജൃ	ജൄ
giu	giuù	giru	giruù
ജൢ	ജൣ	ജെ	ജൈ
gilu	giluù	ge	giai
ജൊ	ജൌ	ജം	ജഃ
gio	giau	giam	giah.
ഝ	ഝാ	ഝി	ഝീ
Ggiha	ggihaà	ggihi	ggihiì
ഝു	ഝൂ	ഝൃ	ഝൄ
ggihu	ggihuù	ggihiru	ggihiruù
ഝൢ	ഝൣ	ഝെ	ഝൈ
ggihilu	ggihiluù	ggihe	ggihai
ഝൊ	ഝൌ	ഝം	ഝഃ
ggiho	ggihau	ggiham	ggiháh.
ഞ	ഞാ	ഞി	ഞീ
Gna	gnaà	gni	gniì
ഞു	ഞൂ	ഞൃ	ഞൄ
gnu	gnuù	gniru	gniruù
ഞൢ	ഞൣ	ഞെ	ഞൈ
gnilu	gniluù	gne	gnai

ഞൊ	ഞൌ	ഞം	ഞഃ
gno	gnaù	gnam	gnáh.
ട	ടാ	ടി	ടീ
Ta	taà	ti	tiì
ടു	ടൂ	ടൃ	ടൄ
tu	tuù	tiru	tiruù
ടൢ	ടൣ	ടെ	ടൈ
tilu	tiluù	te	taì
ടൊ	ടൌ	ടം	ടഃ
to	taù	tam	táh.
ഠ	ഠാ	ഠി	ഠീ
ttha	tthaà	tthi	tthiì
ഠു	ഠൂ	ഠൃ	ഠൄ
tthu	tthuù	tthiru	tthiruù
ഠൢ	ഠൣ	ഠെ	ഠൈ
tthilu	tthiluù	tthe	tthaì
ഠൊ	ഠൌ	ഠം	ഠഃ
ttho	tthaù	ttham	ttháh.
ഡ	ഡാ	ഡി	ഡീ
Da	daà	di	diì

Digitized by Google

ദു	ദൂ	ദൃ	ദൄ
du	duù	diru	diruù
ദൢ	ദൣ	ദെ	ദൈ
dilu	diluù	de	daì
ദൊ	ദൌ	ദം	ദഃ
do	daù	dam	dáh.
ധ	ധാ	ധി	ധീ
Ddha	ddhaà	ddhi	ddhiì
ധു	ധൂ	ധൃ	ധൄ
ddhu	ddhuù	ddhiru	ddhiruù
ധൢ	ധൣ	ധെ	ധൈ
ddhilu	ddhiluù	ddhe	ddhaì
ധൊ	ധൌ	ധം	ധഃ
ddho	ddhaù	ddham	ddháh.
ന	നാ	നി	നീ
Na	naà	ni	niì
നു	നൂ	നൃ	നൄ
nu	nuù	niru	niruù
നൢ	നൣ	നെ	നൈ
nilu	niluù	ne	naì

ണൊ	ണൌ	ണം	ണഃ
no	naù	nam	náh.
ത	താ	തി	തീ
Ta	taà	ti	tiì
തു	തൂ	തൃ	തൄ
tu	tuù	tiru	tiruù
തൢ	തൣ	തെ	തൈ
tilu	tiluù	te	taì
തൊ	തൌ	തം	തഃ
to	taù	tam	táh.
ഥ	ഥാ	ഥി	ഥീ
Ttha	tthaà	tthi	tthiì
ഥു	ഥൂ	ഥൃ	ഥൄ
tthu	tthuù	tthiru	tthiruù
ഥൢ	ഥൣ	ഥെ	ഥൈ
tthilu	tthiluù	tthe	tthaì
ഥൊ	ഥൌ	ഥം	ഥഃ
ttho	tthaù	ttham	ttháh;
ദ	ദാ	ദി	ദീ
da	daà	di	diì

దు	దూ	దృ	దౄ
du	duù	diru	diruù
దౢ	దౣ	దె	దై
dilu	diluù	de	daì
దొ	దౌ	దం	దః
do	daù	dam	dáh.
ధ	ధా	ధి	ధీ
ddha	ddhaà	ddhi	ddhiì
ధు	ధూ	ధృ	ధౄ
ddhu	ddhuù	ddhiru	ddhiruù
ధౢ	ధౣ	ధె	ధై
ddhilu	ddhiluù	ddhe	ddhaì
ధొ	ధౌ	ధం	ధః
ddho	ddhaù	ddham	ddháh.
న	నా	ని	నీ
na	naà	ni	niì
ను	నూ	నృ	నౄ
nu	nuù	niru	niruù
నౢ	నౣ	నె	నై
nilu	niluù	ne	nai

നൊ	നൌ	നം	നഃ
no	naù	nam	náh.
പ	പാ	പി	പീ
pa	paà	pi	piì
പു	പൂ	പൃ	പൄ
pu	puù	piru	piruù
പഌ	പൡ	പെ	പൈ
pilu	piluù	pe	paì
പൊ	പൌ	പം	പഃ
po	paù	pam	páh.
ഫ	ഫാ	ഫി	ഫീ
ppha	pphaà	pphi	pphiì
ഫു	ഫൂ	ഫൃ	ഫൄ
pphu	pphuù	pphiru	pphiruù
ഫഌ	ഫൡ	ഫെ	ഫൈ
pphilu	pphiluù	pphe	pphaì
ഫൊ	ഫൌ	ഫം	ഫഃ
ppho	pphaù	ppham	ppháh.
ബ	ബാ	ബി	ബീ
ba	baà	bi	biì

ബു	ബൂ	ബൃ	ബൄ
bu	buù	biru	biruù
ബൢ	ബൣ	ബെ	ബൈ
bilu	biluù	be	baì
ബൊ	ബൌ	ബം	ബഃ
bo	baù	bam	báh.
ഭ	ഭാ	ഭി	ഭീ
bbha	bbhaà	bbhi	bbhiì
ഭു	ഭൂ	ഭൃ	ഭൄ
bbhu	bbhuù	bbhiru	bbhiruù
ഭൢ	ഭൣ	ഭെ	ഭൈ
bbhilu	bbhiluù	bbhe	bbhaì
ഭൊ	ഭൌ	ഭം	ഭഃ
bbho	bbhaù	bbham	bbháh.
മ	മാ	മി	മീ
ma	maà	mi	miì
മു	മൂ	മൃ	മൄ
mu	muù	miru	miruù
മൢ	മൣ	മെ	മൈ
milu	miluù	me	maì

മൊ	മൌ	മം	മഃ
mo	maù	mam	máh.
ജ	ജാ	ജി	ജീ
ja	jaà	ji	jiì
ജു	ജൂ	ജൃ	ജൄ
ju	juù	jiru	jiruù
ജഌ	ജൡ	ജെ	ജൈ
jilu	jiluù	je	jaì
ജൊ	ജൌ	ജം	ജഃ
jo	jaù	jam	jáh.
ര	രാ	രി	രീ
Ra	raà	ri	riì
രു	രൂ	ഋ	ൠ
ru	ruù	riru	riruù
രഌ	രൡ	രെ	രൈ
rilu	riluù	re	raì
രൊ	രൌ	രം	രഃ
ro	raù	ram	ráh.
ല	ലാ	ലി	ലീ
La	laà	li	liì

ലു	ലൂ	ലൃ	ലൄ
lu	luù	liru	liruù
ലൢ	ലൣ	ലെ	ലൈ
lilu	liluù	le	laì
ലൊ	ലൌ	ലം	ലഃ
lo	laù	lam	láh.
വ	വാ	വി	വീ
Va	vaà	vi	viì
വു	വൂ	വൃ	വൄ
vu	vuù	viru	viruù
വൢ	വൣ	വെ	വൈ
vilu	viluù	ve	vaì
വൊ	വൌ	വം	വഃ
vo	vaù	vam	váh.
ശ	ശാ	ശി	ശീ
Scia	ſciaà	ſci	ſciì
ശു	ശൂ	ശൃ	ശൄ
ſciu	ſciuù	ſciru	ſciruù
ശൢ	ശൣ	ശെ	ശൈ
ſcilu	ſciluù	ſce	ſciaì

ശൊ	ശൌ	ശം	ശഃ
ſcio	ſciaù	ſciam	ſciáh :
ഷ	ഷാ	ഷി	ഷീ
Sza	ſzaâ	ſzi	ſzii
ഷു	ഷൂ	ഷൃ	ഷൄ
ſzu	ſzuù	ſziru	ſziruù
ഷൢ	ഷൣ	ഷെ	ഷൈ
ſzilu	ſziluù	ſze	ſzai
ഷൊ	ഷൌ	ഷം	ഷഃ
ſzo	ſzaù	ſzam	ſzáh.
സ	സാ	സി	സീ
Sa	ſaa	ſi	ſii
സു	സൂ	സൃ	സൄ
ſu	ſuù	ſiru	ſiruù
സൢ	സൣ	സെ	സൈ
ſilu	ſiluù	ſe	ſai
സൊ	സൌ	സം	സഃ
ſo	ſaù	ſam	ſáh.
ഹ	ഹാ	ഹി	ഹീ
ha	haà	hi	hii

ഹു	ഹൂ	ഹൃ	ഹൄ
hu	huù	hiru	hiruù
ഹൢ	ഹൣ	ഹെ	ഹൈ
hilu	hiluù	he	haì
ഹൊ	ഹൌ	ഹം	ഹഃ
ho	haù	ham	háh.
ള	ളാ	ളി	ളീ
la	laà	li	liì
ളു	ളൂ	ളൃ	ളൄ
lu	luù	liru	liruù
ളൢ	ളൣ	ളെ	ളൈ
lilu	liluù	le	laì
ളൊ	ളൌ	ളം	ളഃ
lo	laù	lam.	láh.
ക്ഷ	ക്ഷാ	ക്ഷി	ക്ഷീ
kcia	kciaà	kci	kciì
ക്ഷു	ക്ഷൂ	ക്ഷൃ	ക്ഷൄ
kciu	kciuù	kciru	kciruù
ക്ഷൢ	ക്ഷൣ	ക്ഷെ	ക്ഷൈ
kcilu	kciluù	kcie	kciaì

ക്ഷൊ	ക്ഷൌ	ക്ഷം	ക്ഷഃ
kcio	kciaù	kciam	kciáh.

C A P. I V.

De litteris binis, ac ternis conſonis compoſitis.

POſtquam ea, quam cernis, methodo conſonas vocalium notis diſtinctas, atque connexas tradidere Malabares; litteras omnes binis, ac ternis conſonis compoſitas, quas ipſi പൂൎണ്ണാക്ഷരം *Púrnákciaram* vocant, quintuplici diverſo modo nobis iterum exhibent, quas claritatis gratia quintuplici Claſſe nos quoque dividemus.

CLASSIS I.

Haec prima Claſſis continet conſonantes, quibus copulatur *ja*, ſeu *jota* conſonans Graecorum, quod hac figura ്യ expreſſum ſub calce litterae dextroverſum aſcendendo ſubnectitur hoc pacto:

ക്യ	ഖ്യ	ഗ്യ	ഘ്യ
Kija	kkija	ghija	gghia

nghija	cija	cihija	gija
ggihija	gnija	tija	tthija
dija	ddhija	nija	tija
tthija	dija	ddhija	nija
pija	pphija	bija	bbhija
mija	ija	rija	lija
vija	ſcija	ſzija	sija
hija	lija	kcija.	

Hiſce litteris addi poſſunt figurae, quibus vocales exornantur hoc modo:

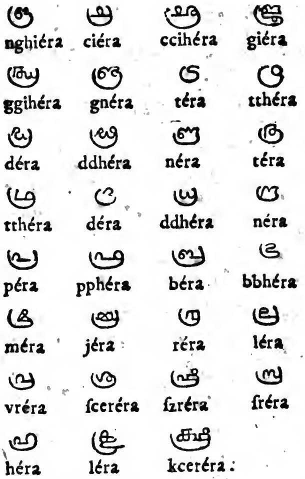
kiá *kió* *kiè* *kiù* *kiau*

ക്യഃ *kiáh* . Non omnes tamen, & eodem modo eas admittunt, ac reſpuunt ut plurimum figuram, qua *u* vocalis exprimitur, praeter ſequentes ച്യ *clja*, ത്യ *tija*, ദ്യ *dija*. ന്യ *nija* ഭ്യ *bbhija*; faciunt enim ച്യു *ciu* അച്യുതൻ *aciuden* nomen Idoli, & proprium; ത്യു *tiù* മൃത്യു *mrutiù* mors; ദ്യു *diù* പ്രദ്യുമ്നൻ *pradjumnén* Cupido Malabaricus; ന്യു *niù* മന്യു *maniù* animi moeror; ഭ്യു *bbhiù* അഭ്യുദയം *abbhiudajam* claritas.

CLASSIS II.

In hac Claſſi enumerantur conſonae illae, quibus additur *r* Latinorum, quod pingitur hac nota ്ര, quae a dextera ad laevam tantiſper aſcendendo litterae ſubnectitur hac forma:

ക്ര	ഖ്ര	ഗ്ര	ഘ്ര
Kéra	kkhéra	ghéra	gghéra

Hae omnes vocalium figuris necti poſſunt; nota tamen, quod legendo non pronunciatur *éra*, ſed *ra* tantummodo; unde legitur *kra* *pra* &c.

ഗ്രന്ഥവാജന *granthávájena* lectio librorum ;

ക്രമം *kramam* ordo in rebus, & ſimilia.

Ex iis vero, quae figuris vocalium *i*, & *u* depictae frequentius aſpiciuntur ; & his contextae una quaſi littera aſſurgunt, ſunt ſequentes :

ക്രി	ക്രീ	ക്രു	ത്രി
Kri	krii	kru	tri
ത്രീ	ത്രു	ഗ്രി	ഗ്രീ
trii	tru	gri	grii
ദ്രി	ദ്രീ	പ്രി	പ്രീ
dri	drii	pri	prii
പ്രു	സ്രി	സ്രീ	സ്രു
pru	ſri	ſrii	ſru
ശ്രി	ശ്രീ	ശ്രു	
ſciri	ſciriì	ſcirù.	

Ex ſuperioribus litteris tres copulantur vocali *ú* longae hac nota ക്രൂ *krúú* ;

ക്രൂരൻ *krúren* vir crudelis ; ഭ്രൂ *bbhruù*,

భ్రువ *bbhrúva* axilla; శిరువు *ſciruù*, శుశ్రూష *ſciuſrúſa* obſequium.

Litterae త్ర *trà*, & ద్ర *drà* admittunt aliquando figuram, qua *ja* Latinorum, ut ſuperius diximus, exprimitur; unde త్రి *trija* ధాత్రియం *ddhàtrijam* res terreſtris; ద్రి *dríjà* దరిద్రియం *daradrijam* paupertas.

CLASSIS III.

Tertia Claſſis complectitur conſonas illas, quibus ſubnectitur haec littera ల, quae eſt *la* Tamulicum, & correſpondet *l* conſonanti Latinorum; unde fit:

క్లె Kéla	ఖ్లె kkhéla	గ్లె ghéla	ఘ్లె gghéla
ఙ్లె nghéla	చ్లె ciéla	ఛ్లె ccihéla	జ్లె giéla
ఝ్లె ggihélà	ఞ్లె gnela	ట్లె téla	ఠ్లె tthéla

déla	ddhéla	néla	théla
tthéla	déla	ddhéla	néla
péla	pphéla	béla	bbhéla
méla	jéla	réla	léla
véla	ſciéla	ſzéla	ſéla
héla	léla	kciéla.	

Hae quoque litterae vocalibus uniuntur; in vocibus autem exprimendis non legitur *éla*, ſed tantum *la*; unde pronuntiatur *pla*, *pli*, *plu*, non vero *péla*, *péli*, *pélu* &c.

Vix aliquando cum vocali *u* connexa inveniuntur; aliquae potius admittunt (ſed raro) notam vocalis *i* hoc pacto *kli*

ക്ലി ക്ലിപ്തി *klipti* ornatus, ക്ലി *klii* ക്ലിംബ *klilmba* ſexu carens, പ്ലീഹ *plihà* hydrops, സ്ലീവ *Slivà* Crux, ശ്ലീഹ *Scilihà* Apoſtolus, ഗ്ലീലാ *Gblilà* Galilaea &c.

CLASSIS IV.

Haec nobis exhibet conſonas, quibus a tergo nectitur ſequens figura ്വ, cui exprimenda eſt littera വ *va*, & eodem modo profertur, quo a nobis pronuntiatur haec vox *uva*. Sic

ക്വ	ഖ്വ	ഗ്വ	ഘ്വ
kúva	kkhúva	gúva	gghúva
ങ്വ	ച്വ	ഛ്വ	ജ്വ
nghúva	ciúva	ccihúva	giúva
ഝ്വ	ഞ്വ	ട്വ	ഠ്വ
ggihiúva	gniùva	túva	tthúva
ഡ്വ	ഢ്വ	ണ്വ	ത്വ
dúva	ddhúva	núva	túva

Digitized by Google

ഥൂ	ദൂ	ധൂ	നൂ
tthúva	dúva	ddhúva	núva
പൂ	ഫൂ	ബൂ	ഭൂ
púva	pphúva	búva	bbhúva
മൂ	യൂ	രൂ	ലൂ
múva	júva	rúva	lúva
വൂ	ശൂ	ഷൂ	സൂ
vúva	ſciúva	ſzúva	ſúva
ഹൂ	ളൂ	ക്ഷൂ	
húva	lúva	kciúva.	

Ex his aliquae litterae afficiuntur nota *i* vocalem exprimente, ut ſequitur: കു് *kui*; സു് *ſui*, സൂ് *ſuii*, നു് *nuvi*, നൂ് *nuvii*, ദു് *dui*, ദൂ് *duii*, ശു് *ſciuvi*, ശൂ് *ſciuvii*; unde സു്ജം *ſuijam* res propria; അനു്ടം *anuidam* perquiſitio; ദു്വം *duivam* elephas; ദു്ട്ട *duitta* inimicus; പശു്മ *paſuimà* Occidens &c.

CLAS-

CLASSIS V.

Supereſt modo quinta, & ultima conſonantium compoſitarum Claſſis, in qua deſcribuntur litterae, quibus ſupraponitur ſequens nota ', quae aequivalet litterae *r* Latinorum mutae, & effertur, tamquam ſi conſonam praecederet.

Erchà	erkkhà	erggà	errghà
ernggà	erccià	erccihà	erggià
errgihà	ergnà	erttà	ertthà
erddà	erddhà	ernnà	erttà
ertthà	erddà	erddhà	ernnà
erppà	erpphà	erbbà	erbbhà
ermà	rià	erttà	erllà

ർവ	ർശ	ർഷ	ർസ
rua	erſcia	erſza	erſsa
ർഹ	ർള	ർക്ഷ	
erha	erlla	erkcia.	

Cum ſupradictae litterae aliis in oratione uniuntur, non pronuntiatur *e* antecedens *r* mutum, ſed ipſum *r* tantum profertur, hoc modo: മാർഗ്ഗം *márggam* lex; തർക്കം *tarkam* diſputatio. Ferme omnes vero tum ſupra, tum ſub ſe vocalium notis afficiuntur; hinc fit:

ർക്കി	ർക്കീ	ർക്കു	ർക്കൂ
Ercki.	erckii	ercku	erkuu
ർഗ്ഗി	ർഗ്ഗീ	ർഗ്ഗു	ർഗ്ഗൃ
ergghi	ergghii	erggu	erggrù
ർഘി	ർഘീ	ർഘു	ർഘ്യ
ergghi	ergghii	erggu	ergghija
ർങ്ങി	ർങ്ങീ	ർങ്ങു	ർങ്ങൂ
erngghi	erngghii	ernggu	erngguu

ercci	erccil	ercciu	ercciuù
erccija.			
erggi	erggil	erggiu	erggija
erggni	erggnil	erggnu	erggnuù
ertti	erttil	erttu	erttuù
ernni	ernnil	ernnu	ernnuù
ertti	erttil	erttu	ertruù
erttrì	erttrù	erttija	
ertthi	ertthil	ertthù	ertthuù
ertthija	ertthuvlì.		

erddi	erddii	erddu	erdduù
erddija.			
erddhi	erddhii	erddhu	erddhija
ernni	ernnii	ernnu	ernnuù
ernnija.			
erppi	erppii	erppu	erppuù
erbbi	erbbii	erbbu	erbbuù
erbbhi	erbbhii	erbbhija	erbbhiù
ermmi	ermmii	ermmu	ermmuù
ertti	ertti	erttu	erttuù

Digitized by Google

erlli	erllii	erllu	erlluù
rui	ruiì	ervù	ervuù
erſci	erſciì	erſciu	erſcija
erſſi	erſſii	erſſu	erſſuù
erlli	erlliì	erllu	erlluù
erkci	erkciì	erkciu	erkcià

Quamvis haec linea ' ſupra litteras ſcripta ex ſimplicibus eas duplices reddat; ſit tamen aliquando, ut ſupra ſimplices poſita inveniatur, unde

erggihà	ernà	erni	ernii
erbá	erbbhà	erſcià	erſci

erſcii erſzà erſzi erſzii

erſzu erſzuù ersà erſi

erſii erſu erſuù erhà.

Praeterea per omnes litteras tum compoſitas, tum nexibus inter ſe devinctas vagari poteſt; unde fit:

erkkhíja erghija erglja erggíja

erníja ertíja ertiù ertúva

erdíja erdiù erdúva erddui

erdduii erddhija erníja ermíja

erlija erpija erſzija ersíja

erddhíja erſciúva erſciuvi erſciuvii.

CAP. IV.

CAP. V.

De aliis Conſonis duplicibus.

SEquitur modo quintus litterarum ordo, ubi Malabares tradunt alias conſonas duplices una cum litteris finalibus, hoc pacto:

ക്ക	ങ്ക	ങ്ങ	ച്ച
Ikkà	ingà	ingà	iccià
ഞ്ച	ഞ്ഞ	ട്ട	ണ്ട
ingià	ignà	ittà	indà
ണ്ണ	ത്ത	ന്ത	ന്ന
innà	ittà	indà	innà
പ്പ	മ്പ	മ്മ	യ്യ
ippà	Inbà	immà	ijà
ർ	ല്ല	ൽ	വ്വ
ir	illà	il	ivvà
ഴ്	ള്ള	ൾ	റ്റ
iz	illà	il	ittà
ൻറ	ന്ദ	ൻ	
indà	indà	en.	

Ex his litteris quinque ſunt finales, de

 qui-

quibus inferius ; reliquae autem vocalium notis exornantur , ſicuti radicales conſonae, a quibus derivantur. Hic vero eas tantum ductuum figuras tradam , quibus tamquam una ſyllaba deſcriptae aſſurgunt. Sit itaque

ക്കി	ക്കീ	ക്കു	ക്കൂ
Ikki	ikkiì	ikku	ikkuù
ങ്കി	ങ്കീ	ങ്കു	ങ്കൂ
inghi	inghii	ingu	inguù
ങ്കൃ			
ingrà.			
ങ്ങി	ങ്ങീ	ങ്ങു	ങ്ങൂ
inghi	inghiì	ingu	inghuù
ച്ചി	ച്ചീ	ച്ചു	ച്ചൂ
icci	icciì	icciu	icciuù
ച്ചൃ			
icciá.			
ഞ്ഞി	ഞ്ഞീ	ഞ്ഞു	ഞ്ഞൂ
ingi	ingiì	ingiu	ingiuù
ജ്ഞി	ജ്ഞീ	ജ്ഞു	ജ്ഞൂ
iggni	iggniì	iggnu	iggnuù

itti ittiì ittu ittuù

indi indiì indu induù

indúva.

inni inniì innu innuù

itti ittiì ittu ittuù

ittià. Indà indi &c.

Vide inferius in nexuum Syllabario.

Inni inniì innu innuù

inru inruù inníjà inrà

inlà inúvà erníja.

പ്പി	പ്പീ	പ്പു	പ്പൂ
ippi	ippiì	ippu	ippuù
മ്പി	മ്പീ	മ്പു	മ്പൂ
inbi	inbiì	inbu	inbuù
മ്മി	മ്മീ	മ്മു	മ്മൂ
immi	immiì	immu	immuù
യ്യി	യ്യീ	യ്യു	യ്യൂ
ij	ijì	iju	ijuù
ല്ലി	ല്ലീ	ല്ലു	ല്ലൂ
illi	illiì	illu	illuù
വ്വി	വ്വീ	വ്വു	വ്വൂ
ivvi	ivviì	ivvu	ivvuù
ള്ളി	ള്ളീ	ള്ളു	ള്ളൂ
illi	illiì	illu	illuù
റ്റി	റ്റീ	റ്റു	റ്റൂ
itti	ittiì	ittu	ittuù
ന്റ	ന്റി [illegible]		
indà	indi &c. Ut inferius in nexibus:		

Littera ന്റ *indà* inter finales merito

re-

recenſeri deberet; ea enim tantummodo utimur in caſu genitivo numeri ſingularis nominum deſinentium in ഇന്റെ *inde*; ita സൃഷ്ടാവ *ſruſtáva* creator, സൃഷ്ടാവിന്റെ *ſruſtávinde* creatoris; പിതാവ *pidáva* pater, പിതാവിന്റെ *pidávinde* patris, പുത്രൻ *putrèn* filius, പുത്രന്റെ *putrénde* filii.

C A P. V. I.

De litteris finalibus.

DIximus uſque modo de litteris ſimplicibus, atque compoſitis; nunc finales perpendendae ſunt, ac de iis debemus ſingillatim loqui. Hae igitur ſunt octo, nempe

ൾ ർ ൽ ഴ് ൻ ൺ ന് ം

el, er, el, iz, en, en, en, am:

Omnes ſunt mutae, nec ullis umquam vocalium figuris copulantur.

 Lit-

Littera ള്‍ *el* aequivalet *l* finali Latinorum, tum in fine, tum in medio dictionis. Sic ആള്‍ *ál* arbor Diis ſacra; അള്‍ഭുതം *albhbudam* mirum aliquid.

Littera ര്‍ *er* correſpondet *r* finali Latinorum, ac ut plurimum utimur pro efformando numero plurali. Hinc പുത്രര്‍ *putrèr* filii, പലര്‍ *palèr* multi, മലയാളര്‍ *Malcjáler* Malabares &c.

Littera ല്‍ *el* oritur ex ല *la*, & eadem linguae inflexione pronunciatur; correſpondet noſtro *l*, ac utimur tum in fine, tum in medio dictionis. Sic എപ്പോല്‍ *eppol* quando; ഇപ്പോല്‍ *ippol* nunc; ആല്‍ചിതം *álcidam* hominis praeſtantia.

Littera ഴ് *iz* videtur aliquo modo aequi-

quivalere z finali Latinorum ; ſed pronuntiatur cum aliquo ſibilo , clauſo fermè ore , ac retrorſum attracta tantiſper lingua : idem tamen ſonat in medio , ac in fine dictionis ; ſic കീഴ് *kiiz* ſubtus ; കീഴ്തരം *kiizttaram* res inferioris conditionis &c.

Littera ൻ *en* aequivalet *n* finali Latinorum tum in fine , tum in medio dictionis. Ita ദേവൻ *Déven* Deus ; മുൻപെ *munbè* prius.

Litterae ൺ , & ൻ correſpondent litters *n* , & *nn* finalibus.

Littera ം *am* eadem eſt , ac conſona finais *m* apud Latinos . Sic സംഭ്രമം *ſanbbhramam* metus ; സംരംഭം *ſamrambbiam* ſuperbia . In medio tamen dictionis aliquando ſonat , ut ൻ *en* , quod praeſertim accidit , cum invenitur ante litte-

ras ക *ka*, & പ *pa* : tunc enim fit ങ്ക *enga*, മ്പ *enba*; unde എങ്കിലും *engilum* quamvis; സങ്കടം *ſanghedam* afflictio; സമ്പത്ത *ſanbatta* divitiae.

Aſt litteris finalibus addunt Malabares duas litteras ex ſuperioribus ortas, nempe ഴ *za*, & റ *rra*, quae ſunt valde in uſu in Lingua vulgari, & hoc modo vocalibus copulantur:

ഴ	ഴി	ഴീ	ഴു	ഴൂ
za,	zi,	zii,	zu,	zuù,
റ	റി	റീ	റു	റൂ
rra,	rri,	rriì,	rru,	rruù,

C A P. V I I.

De variis litterarum nexibus.

POſtquam omnia Linguae elementa dedere ഗുരുക്കൾ *Gurukkel*, ſeu Magiſtri Malabares, aliquos addunt litterarum nexus അക്ഷരക്കെട്ട *akciarakétta* ab ipſis di-

dictos; quibus facilior pateat aditus ad Librorum lectionem, & ad ceteras complicatas ſyllabas dignoſcendas. Horum itaque morem nunc ſequuti, eos hic dabimus litterarum nexus, quos in eorum *Grantham*, ſeu Libris ſaepius eſt invenire.

SYLLABARIUM.

Kda	kdi	kdii	kdia
kdru	krtha	kna	ksa
gna	gni	gnii	gnija
gniu	gddha	gddhi	gddhija
gma	gga	ggha	gghu
gghna	cſcia	cſci	cſcii
cſciu	cſra	ercſcia	erſci

ercſcii	ggia	ggi	ggiì
ggiu	ggija	tgna	tgni
tgniì	tgnu	tgnuù	ddha
dga	dghi	nga	nghi
nttha	ntthi	ntthiì	nddha
nddhi	nddhiì	nddhu	nddhuù
nma	nmi	nmiì	nmu
nmuù	npa	tna	tni
tniì	tnu	tma	tmi
tmiì	tmu	ttha	tthi

tthii	tthu	tthuù	tthija
tthúva	tthui	tthuiì	dſa
dba	ddha	ddhi	ddhii
ddhu	ddhija	ddhera	ddhma
ddhúva	ddhuvi	ddhuvii	erddhúva
nda	ndi	ndiì	ndu
ndija	ndra	ndri	ndriì
ndria	ntúva	ntha	nthi
nthiì	nda	ndi	ndiì
ndu	nduù	ndija	ndra

ndri	ndrii	nddha	nddhi
nddhii	nddhu	nddhuù	nddija
nddhrà	nddhri	nddhrii	nna
nni	nnii	nnu	nnuù
ernna	ernni	ernnii	ernnu
ernnuù	nma	nmi	nmii
nmu	nmuù	pta	pti
ptija	pna	pni	pſa
pſi	pla	pli	plii
plu	bda	bdi	bddha

bddhi	mna	mni	mſcia
mſci	mſciì	iga	ighi
igu	ikka	ikki	ikkiì
ikku	icia	ici	ida
idi	idu	ina	inì
imà	imi	ipa	ipì
iva	ivi	iſſa	iſſi
lgà	lghi	lgu	lkka
lkki	lkku	lpa	lpì
lpiì	lpu	lma	lmi

lmii	lna	ſcia	ſci
ſcii	ſna	ſni	ſma
ſmi	ſzka	ſzki	ſzkii
ſzkra	ſzkri	ſzkrii	ſzkru
ſzta	ſzti	ſztii	erſzti
erſztii	ſztu	ſztija	erſztija
ſztra	ſztúva	ſzttha	ſztthi
ſztthii	ſztthu	ſzna	ſzni
ſznii	ſznu	ſznija	erſznija
ſzma	ſzpa	ſzpi	ſzpii

ſzpu	ſzpra	ſzppha	zma
zta	zti	ztu	lſa
lſi	lſii	lſu	lſuù
lsija	lſnija	erlſnija	lbbha
lbbhu	ſka	ſki	ſkiì
ſku	ſkru	ſta	ſti
ſtiì	ſtu	ſtuù	ſtra
ſtri	ſtriì	ſtija	ſttha
ſtthi	ſtthiì	ſtthu	ſtthuù
ſtthija	ſkkha	ſna	ſnì

സ്നീ ſnii	സ്നു ſnu	സ്പ ſpa	സ്പി ſpi
സ്പു ſpu	സ്പ്രു ſpru	സ്പ്ര ſpra	സ്ഫ ſppha
സ്ഫി ſpphi	സ്ഫു ſpphu	സ്മ ſma	സ്മി ſmi
സ്മു ſmu	സ്മൃ ſmru	ഹ്ന hna	ഹ്നി hni
ഹ്നൃ hnija	ഹ്മ hma	ക്ഷ്മ kciama	ക്ഷ്മി kciami
ക്ഷ്മീ kciamii.			

CAP. VIII.

De recta pronuntiandi ratione.

EXplicatis itaque iis, quae ad rite efformandas litterarum figuras, ac varias inter ſe complicationes neceſſaria videbanrur; ſupereſt nunc, ut de earumdem litterarum vi, ac recta pronuntiandi norma aliquid attingamus, potius quam explicemus; in aliquibus enim Malabaricae Linguae

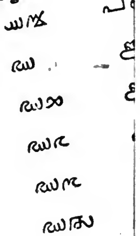
N

Figura.

Digitized by Google

Figura.

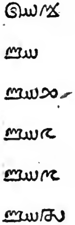
Digitized by Google

Figur

Digitized by Google

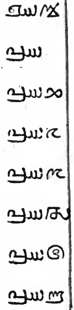
Digitized by Google

Figura.

Digitized by Google

Figurá .

Digitized by Google

Figur

Digitized by Google

Digitized by Google

Fig

Digitized by Google

Digitized by Google

Figura.

guae litterarum ſonus Latinis litteris exprimi haudquaquam poteſt. Sit ergo:

ക *Ka* in principio dictionis aequivalet noſtro *k*; in medio autem, & in fine pronuntiatur, ut ഗ *ga*; hinc കൎത്താവ *karttáva* Dominus; മകൻ *maghén* filius.

ക്ക *Kka* eſt idem ക duplex maiori vi prolatum.

ഖ *Kkha* pronunciatur, tamquam duo *kk*, & profertur cum aliquo conatu, & aſpiratione.

ക്ക eſt quoddam *k*, quo ſolum utuntur in Poeſi, ac in ipſorum Grandonicis ſcriptis; ipſius ſonus efformatur in interiori gutture.

ഗ *Ga* eſt noſtrum *ga* leviter tamen in gutture prolatum; ഗ്ഗ duplex *gga*.

ഘ *Ggha* duplex *gg* cum conatu, & aſpiratione.

ങ *Ngha* Latinis litteris vix exprimi

 po-

poteſt, & pronuntiatur attracta retrorſum lingua, ita tamen, ut *g* vix audiatur; ങ്ങ duplex *nga*.

ച *Cia*, ut *c* Etruſcum; ച്ച *ccia* idem duplicatum duplex *cc*.

ഛ *Cciha* cum conatu, & aſpiratione:

ജ *Gia*, ut *g* Italicum, leviter tamen in gutture expreſſum; ജ്ജ *ggia* tamquam duplex *gg*.

ഝ *Ggiha* duplex *gg* grave, cum conatu, & aſpiratione profertur.

ഞ *Gna*, ut *gn* Italicum, efformatur prope dentes cum aliquo narium miniſterio; ഞ്ഞ duplex *ggna*.

ട *Tha* mixtum ex *t*, & *d*; at in medio, vel in fine dictionis pronutiatur, ut *d*; ſic പടം *padam* cuculla ſerpentis cucullati. Huius litterae ſonus, ſicuti & trium ſequentium, idem prorſus eſt; eſt autem Europeis admodum difficilis, ac pronuntiatur

tiatur inverſa omnino retrorſum lingua, adeo ut interiorem palati ſummitatem attingat. Duplicatur vero hoc modo ട്ട *tta* duplex *tt*, & profertur eadem prorſus linguae inverſione, cum maiori tamen impetu.

ഠ *Ttha*, quaſi duplex *tt*, inflexa, ut ſuperius diximus, lingua, ac mox cum impetu vibrata, cum conatu, & aſpiratione effertur; at in medio dictionis pronuntiatur inter *d*, & *t*.

ഡ *Dha*, *d* grave, inflexa lingua pronuntiatur craſſo quoddam ſono.

ഢ *Ddha* duplex *dd* gravius, profertur ex intimis cum conatu, & aſpiratione.

ണ *Na*, ut *n*, cum aliquo tamen narium miniſterio; eodem modo profertur ണ്ണ *nna* duplex *nn*, maiori tamen vi, quod in litteris duplicibus ſemper eſt obſervandum.

ത *Ta*, ut *t* Latinorum; in medio autem, & in fine dictionis, ut *d*. Hinc

അടട *adada* unumquodque ; quando vero duplicatur ട്ട , eſt ut duplex *tt*.

ഠ *Tha* pronuntiatur quaſi duplex *tt* cum aliquo impetu ; ട്ഠ *ttha* idem cum maiori impetu.

ഡ *Da*, ut *d* Latinorum, clare effertur.

ഢ *Ddha*, quaſi duplex *dd*, cum aliquo leni impetu ; ഢ്ഢ idem cum maiori vi, & aſpiratione.

ണ *Na*, ut *n* Latinorum clare ; quando vero duplicatur ണ്ണ *nna*, ut duplex *nn*.

പ *Pa*, ut *p* Latinorum ; aliquando vero in medio, vel in fine dictionis pronuntiatur, tamquam *b* ; പ്പ ut duplex *pp*.

ഫ *Ppha* duplex *pp* cum impetu, & aſpiratione.

ബ *Ba*, ut *b* Latinorum.

ഭ *Bbha*, ut duplex *bb* ; efformatur ex inti-

intimis , atque cum vi , & aſpiratione profertur .

മ *Ma*, ut *m* Latinorum; മ്മ *mma* duplex *mm*.

യ *Ja*, ut j conſonans Latinorum, യ്യ ut duplex *ija*.

ര *Ra*, ut *r*; dulciter tamen, & tenerrime profertur prope dentes, iiſdem quaſi compreſſis.

ല *La*, ut *l* Latinorum clare; ല്ല ut duplex *ll*.

വ *Va*, ut *v* conſonans Latinorum, aliquando ut *b*; ſic വിരൽ *birèl* digitus; വിഷം *biſzam* virus; വ്വ ut duplex *vv*.

ശ *Scia*, ut *c* Gallico ore prolatum.

ഷ *Sza* inter *ſ*, & *z* pronuntiatur, inflexa ad palatum lingua cum aliquo ſibilo.

സ *Sa*, ut *ſ* Latinorum formatur prope dentes, quaſi ſibilando; സ്സ *ſsa* duplex *ſs*

Digitized by Google

ഹ *Ha*, ut *h* Germanico ore prolatum.

ള *La* eſt quoddam genus *l*, quod inflexa omnino ad palatum lingua craſſiori ſono efformatur; ള്ള duplex *ll*.

ക്ഷ *Kcia*, retracta lingua, & ad palatum inverſa cum impetu, & aſpiratione profertur.

ഴ *Za*, quaſi *z* Latinorum, dentibus, labiiſque vix apertis pronuntiatur, retracta tantillum lingua.

റ *Ra*, ut *r* Latinorum, aſperum valde, & durum; ſi vero haec littera hoc modo ററ duplicetur, efformatur duplex *tt*, quod effertur compreſſis quaſi dentibus, lingua ipſos impellente.

Haec dicta ſufficiant de litterarum vi, & pronuntiatione; genuinus enim ipſarum ſonus non ſcriptis, ſed voce eſt aquirendus. Quod vero ſpectat ad ſyllabas binis, ternis, atque quaternis litteris invicem connexas; quae a tergo, vel ſubtus nectuntur litterae, nativum conſervant ſonum; ceterae autem dimidiatae tantum, & quaſi

quaſi mutae proferuntur, ſicut apud Latinos *ſtramen*, *ſpectrum*, *pſittacus*, *&c*.

CAP. IX.

De litteris in Malabarica Lingua deficientibus:

INdorum Linguae, ſi cum Latina conferantur, aliquibus carent litteris, uti accidit in Sinenſi, Iaponica, Siamenſi, Tibetana, Tamulica, Peguana, Maraſtica, Telugica, Grandonica, Canara, Gutzeratica, Brammhanica, Indoſtana, Zigleſica, Wartica, aliiſque. Hoc idem accidit in Lingua Malabarica; in hac enim quinque deficiunt Latinorum litterae, nempe *F*, *Q*, *Y*, *X*, *Z*. Nullam vero habent litteram aequalis, vel conſimilis poteſtatis, qua ſuppleant *F* Latinorum: unde in ipſius locum ſufficiunt litteram പ *p*, quo nihil abſurdius; diverſum enim omnino reddit ſenſum, ac multoties nativae ſignificationi contrarium; nam ſi Malabares deberent dicere *fax*, pronuntiarent *pax*; tum etiam pro *factum* dicerent *pactum*; pro *favor*, *pavor*; pro *fictus*, *pictus*; pro *fluit*, *pluit*, &c ſic de ceteris.

At litteram *Q* ſupplent ipſorum littera ക *ka*, vel ക്ക *kka*; pro *X* ſubſtituunt ഷ

Digitized by Google

ſcia , vel க்ஷ *kſa*; loco *Y* ſcribunt conſonantem *j* hoc modo ஜ *j*, vel ஜி *ij*; in locum demum litterae deficientis *Z* adhibent ழ *za*. Sed de his ſatis, ſuperque.

C A P. X.

De Notis Numeralibus Malabarum.

NUnc vero nihil aliud ſupereſt nobis, quam ut Malabarenſium notas arithmeticas, ac nomina tradamus, quod quidem pro maiori Lectoris commodo ad huiuſce Alphabeti noſtri finem praeſtandum ſatius duximus; ac ita omnes numerorum figuras, nomina, atque poteſtatem octo diſtinctis Tabulis ad calcem reiecimus.

Cum autem Malabares complures quoque notas, atque figuras habeant, quibus unitatem minutiſſime ſubdividunt, menſuras, ac nummos diſtinguunt, annos, menſes, atque dies deſignant; hiſce relictis, quae Evangelii Praeconibus nullo modo videntur neceſſaria; quatuor tantum, quae magis in uſu ſunt, unitatis ſubdiviſiones ſpeciminis ergo hic tradam ſequenti modo:

൳	കാൽ	kál	$\frac{1}{4}$
൴	അര	arà	$\frac{1}{2}$
൵	മുക്കാൽ	múkkál	$\frac{3}{4}$
൷	അരക്കാൽ	arakkál	$\frac{1}{8}$ &c.

C A P. X I.

Signum Crucis, Oratio Dominica, Salutatio Angelica, Symbolum Apoſtolorum, ac Praecepta Decalogi.

CUM alicuiùs Linguae elementa traduntur, ſemper aliquae eiuſdem lucubratiunculae ſubnecti ſolent, quibus Tiro in legendo exerceatur. Hinc nos modo Chriſtianám Catecheſim, amotis profanis, ex laudabili; acceptoque iam inſtituto proponimus, atque eam ſane, adnexa litterali Latina verſione, ut quae ſit Malabarenſium ſyntaxis, facile deprehendatur. Quare ſit primo

Signum Crucis.

ശുദ്ധമാനസ്ലീവാദെ അടയാളം

Sciuddhamána	*slivàde*	*adejá-*
Sanctae	Crucis	ſignum

ളത്താൽ നമ്മുടെ ശത്രുക്കളിൽ നി

lattál *nammudè* *ſciátrúkkelil* *ni-*

per noſtrum inimicis ex

ന്നു നമ്മെ രക്ഷിക്ക നമ്മുടെ തമ്പു

nna *nammè* *rekcikkà* *nammudè* *Tambu-*

nos libera noſtrum Deus

രാനെ ബാവാടെയും പുത്രൻ

ráne *Bávádejum* *Putrén-*

Patris & Filii

ടെയും റൂഹാദക്കുദശാടെയും നാ

dejum *Rrúhádákkudéſciádejum* *ná-*

& Spiritus Sancti & no-

മത്താൽ ആമ്മെൻ

mattál *ámen*

mine in amen.

ORATIO DOMINICA.

ആകാശങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്ന

Agáſcianghelil *irikkunna*

Caelis in qui ſtas

ങ്ങളുടെ ബാവാ നിന്തിരുനാമം

gnangelude *Bávà* *nintirunámam*

noſtrum Pater tuum nomen

ശുദ്ധമാകപ്പെടേണം നിന്റെ രാ
ſciuddhamàgappedénam nindè rá-
ſanctificetur, tuum re-

ജ്യം വരേണം നിന്റെ തിരുമ
gidam varénam nindè tiruma-
gnum adveniat tua. volun-

നസ്സ ആകാശത്തിലെ പോലെ ഭൂ
neſſa ágáſciattilè póle bbhú-
tas caelo in ſicut ter-

മിയിലും ആകേണം ഞങ്ങളുടെ
miilum ághenam gnangheludè
ra in & fiat noſtrum

അന്നന്നെ അപ്പം ഇന്ന ഞങ്ങൾക്ക
annannè appam inna gnanghelkka
quotidianum panem hodie nobis

തരിക ഞങ്ങളുടെ കടപ്പുക്കാരോ
tarigà gnangheludè kadappukkáreró-
da noſtrum cum debitori-

ട ഞങ്ങൾ പൊറുക്കുന്ന പോലെ
da gnanghel porukkunna póle
bus nos dimittimus ſicut

Digitized by Google

ഞങ്ങളുടെ കടപ്പുകൾ ഞങ്ങളൊ

gnanghelude *kadappughel* *gnangeló-*
noſtrum debita nobiſcum etiam

ടും പൊറുക്കാ ഞങ്ങളെ പരീക്ഷയി

dum *porrukkà* *gnanghele* *parikcie-*
dimitte nos tentationem in

ലും പൂകിക്കല്ലായെ വിശേഷിച്ച

lum *pùghikkelláje* *viſcieſziccia*
noli inducere ſed

തിന്മയിൽനിന്ന ഞങ്ങളെ രക്ഷി

tinmeilnina *gnanghele* *rekci-*
malo ex nos li-

ച്ചു കൊൾക ആമെൻ

tciù *kolgà* *ámen*
bera amen.

SALUTATIO ANGELICA.

നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമെ കർത്താവ

Numma nirreggna *Marriamè* *Karttáva*
Gratia plena Maria Dominus

നിന്നൊട സ്വസ്തം സ്ത്രീകളിൽ

ninóda *ſuatuam* *ſtrighelil*
tecum ſalve mulieribus in

വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവെൾ നീ നിന്റെ

váſtappettavél *nìe* *nindè*
benedicta tu tui

വയറ്റിലെ ഫലം ആയ ഈശൊ

bajettilè *pphalam* *ája* *Iſo*
ventris fructus qui eſt Ieſus .

വാഴ്ത്തപ്പെട്ടതും ശുദ്ധമാന മറിയ

váſtappettadum *ſciuddhamána* · *Marria-*
ſit benedictus & Sancta Maria

മെ തമ്പുരാന്റെ അമ്മെ ദൊ-

mè *Tanburánde* *ammè* *do-*
Dei Mater pec-

ഷക്കാരർ ആയ ഞങ്ങൾക്ക വേണ്ടി ഇ-

ſzakkárer *ája* *gnanghelkka* *vendì* *i-*
catores qui ſumus nobis pro

പ്പൊഴും നമ്മുടെ മരിപ്പു നേരത്തും

pp'zum *nammudè* *marippu* *nérattum*
nunc & noſtrum mortis hora &

തമ്പുരാനൊട അപെക്ഷിച്ചിൻ

Tanburánóda *avekciccin*
cum Deo ora

കൊൾക ആമെൻ

kolgà *ámen*
amen.

Symbolum Apostolorum.

ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചി സ-

Agaſciavum *bhhúmium* *ſruſzticcia ſa-*
Caelum & terram & qui creavit

ർവ്വടും കൈയാണ്ട ബാവാ തമ്പു-

ruvadum *kájánda* *Bávà* *Tanbu-*
omnipotentem Patrem Deum

രാൻ മേലും വിശ്വസിക്കുന്നെൻ.

ràn *mélum* *biſciuvaſikkunnen*
ſupra credo

തന്റെ പുത്രൻ ഒരുവൻ നമ്മു-

tandè *Putrèn* *oruvèn* *nammu-*
eius Filium unicum no-

ടെ കർത്താവ ഈശോ മിശിഹാ മേ-

dè *kurttáva* *Iſo* *Miſcihà* *mé-*
ſtrum Dominum Ieſum Chriſtum

ലും വിശ്വസിക്കുന്നെൻ ഈ പുത്രൻ

lum *biſciuvaſikkunnen* *i* *Putren*
ſupra & credo iſte Filius

ശുദ്ധമാനറൂഹാദക്കുദശായാ

Sciuddhamána Rúhádakkudaſciájá-
Sanctum Spiritum, per

ലെജനിക്കപ്പെട്ടകന്യാശ്രീമറിയത്തി

le genikkappetta Kaniá Srì Marriattil
conceptus Virgine Maria

ൽനിന്നപിറന്നപന്തിയോസാപി

ninna pirranna Pantioſa Pi-
ex natus eſt Pontii Pi-

ലാത്തോസിന്റെനാളുകളിൽ

láttóſindè nálughelil
lati diebus in

ദുഃഖപ്പെട്ടകുരിശിന്മേൽപടിക്ക

dukkhappeta kuriſcinmèl padikka-
paſſus cruci affixus

പ്പെട്ടമരിച്ചഅടക്കപ്പെട്ടപാതാള

ppetta mariccia adakkappetta pádálan-
mortuus ſepultus inferos

ങ്ങളിൽഎറങ്ങിമരിച്ചവരുടെ

gelil errenghi mariccia veru-
in deſcendit mortuorum

ടെ ഇടയിൽ നിന്ന മൂന്നാം നാൾ ഉ

de ideil ninna múnnàm nàl u-
medio ex tertia die re-

യിൎത്ത ആകാശങ്ങളിൽ കരെയെ

ijrtta ágáſcianghelil kareję́-
ſurrexit. Caelos in aſcendit

റി ബാവാ തമ്പുരാന്റെ വല

rri Bávà Tanburánde vala-
Patris Dei. dextera

ത്ത ഭാഗത്ത ഇരിക്കുന്നു അവിടെ

tta bbhágatta irikkunnu avide
in ſedet inde

നിന്ന ഉയിരവരെയും മരിച്ചവരെ

ninna uijravcrejum maricciavere-
vivos & mortuos &

യും വിധിപ്പാൻ വരുമെന്ന വി

jum biddhippàn varumenna bi-
iudicaturus veniet cre-

ശ്വസിക്കുന്നെൻ ശുദ്ധമാന റൂഹാദ

ſciuvaſikkunnen Sciuddhamána Rúháda-
do & Sanctum Spiri-

ക്കുദശിാ മെലും വിശ്വസിക്കുന്നെൻ

kkudaſciä mélum biſciuvaſikkunnen
tum ſupra & credo

ശുദ്ധമാന കാതൊലിക്കാ പള്ളിയും

Sciuddhamána Katolikka pallijum
Sanctam Catholicam Eccleſiam &

പുണ്യവാളന്മാരുടെ ഒരിമ്പാ

puniaválenmárude orimbá-
Sanctorum communionem &

ടും പിഴകളുടെ പൊറുതിയും മരി

dum pizaghelude porrudijum mari-
peccatorum remiſſionem & mor-

ച്ചവരുടെ ഉയിർപ്പും എന്നന്നെക്കു

cciaverude uijrppum ennannekku-
tuorum reſurrectionem & in aeternum

മുള്ള ആയിസ്സും ഉണ്ടെന്നും വിശ്വസി

mullà áiſſum undennum biſciuvaſi-
quae eſt vitam & eſſe cre-

ക്കുന്നെൻ ആമെൻ

kkunnen ámen
do amen.

൧ ഒരുവൻതമ്പുരാനെവണ്ണി

Oruvèn *tanburáne* *vanni-*
Unum Deum

ച്ചകുമ്പിടുനട

ccia kunbidunada
cole.

൨ തമ്പുരാന്റെതിരുനാമം

Tanburánde *tirunámam*
Dei nomen

കൊണ്ടവെലാൽസത്ത്യംചെ

konda *velàl* *ſatiam*
per in vanum ne

ചെയ്യാദെ

cejáde
iures.

൩ ഞാറാഴ്ച്ചകളുംപെരുനാളുക

Gnárrázcciaghelum *perunálughe-*
Dies Dominicos & feſtos dies

ളുംശുദ്ധമെകൊൾക

lum *ſciuddhamè* *kolgà*
& ſanctifica.

൪ അപ്പനെയും അമ്മെനയും ബ

Appéncjum *amménejum* *be-*
Patrem & matrem &,

ഹുമാനിച്ചുകൊൾക

humániccíu *kolgà*
honora.

൫ കൊല്ലാതെ

Kolláde
Non occides

൬ പെരത്തടിയാതെ

Perettadijáde
Non moechaberis.

൭ കക്കാതെ

Kakkáde
Non furaberis.

൮ പുളിക്കസാക്ഷിനില്ലാതെ

Pulikka *ſákci* *nilláde*
Falſitati teſtis non aſſiſtas.

൯ അറാന്തെ ഭാര്യാവലെ

Aránde *bbháriávele*
Alterius mulierem

അവെക്കിറാദെ

avekcirάde
non concupiſces.

൧൦ ആറാന്റെ വസ്തു അവെ

Arάnde *vaſtu* *avek-*
Alterius rem non con-

ക്കിറാദെ

cirάde
cupiſces.

Nota hic curſim, in hiſce Orationibus, ſicut & in aliis, quae ad Religionem pertinent, uti Malabares multis vocibus ex Syriaca lingua deſumptis; cum enim a vetuſtiſſimis temporibus Malabares Chriſtiani, Sancti Thomae nuncupati, utantur in ipſorum Liturgia Lingua Syriaca; hinc quae ſacratiora ſunt, quaeque Malabarice exprimi haudquaquam poſsunt, vocibus ex Syro, vel Chaldaeo deductis explicare conſuevere.

F I N I S.

VA1
151938

Digitized by Google